

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

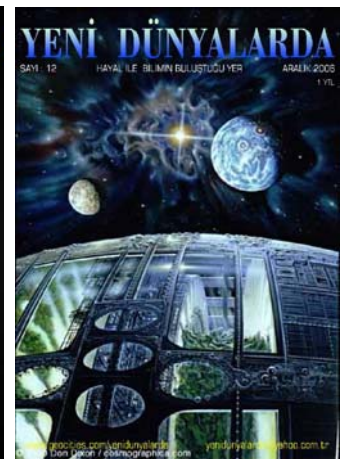
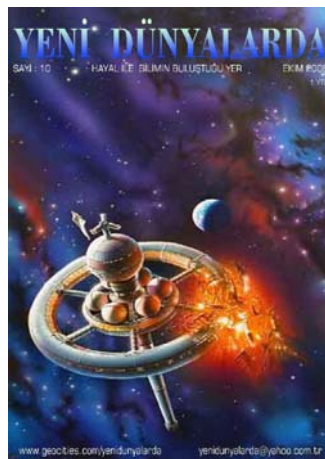
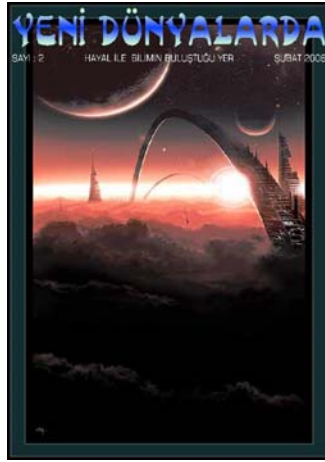
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIYAMET KRİSTALLERİ - 12

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
ÜÇÜNCÜ KISIM

YOL AYIRIMLARI VE BUZLAR ÜLKESİ

ONİKİNCİ BÖLÜM

Bulundukları taht salonunda Kultarin, Rkahan ve yüzleri üçgen maskelerle kapalı dev kapının muhafızları hariç başka kimse yoktu. Genç kadın içinde bulunduğu kötü durum olmasa buraya hayran olmaktan kendisini alamazdı.

Beyaz pusla kaplanarak yükselmiş geniş tavanından sarkan kristal zincirlerin uçlarına yeşil alevleri taşıyan parlak metal kaplar konulmuştu. Salonun herhangi bir yerinde pencere olmadığı için bu alazların titrek ışıkları kristal duvarlardan, masalardan, sandalyelerden ve dolaplardan geçip kırılarak etrafa dağılıyor, son derece görkemli alanı daha da gözler önüne seriyordu.

Salonun kara metal kapısından başlayıp tahta kadar ilerleyen kırmızı halı, duvarları kaplamış onlarca portre, görünmeyen tavanına yükselmiş dev kristal sütunlar ve onların üzerine kazınmış yüzlerce sembol genç kadına kesinlikle bir şeyleri anımsatmıştı. Ne olduğunu bilmiyordu, ama bundan emindi. Daha önce buraya gelmiş gibiydi. Hâlbuki Kultarin'i bir Tri-Scoot'a (gözetleme ve saldırı aracına) bindirerek bulutların üstünde gezinen İmparatorluk Castalion'una ilk defa getirtmişti Rkahan.

Castalion göz alıcı parlaklıktaki kristallerden yapılmış uçan dev bir kale gibiydi. Kultarin getirildiği aracın içinden burayı dışarıdan görmeyi başaramamıştı.

Ancak şimdi bulunduğu yerdeki odalar, taht salonu, eğitim kütüphaneleri, yani her yer ve her şeyin kristallerden yapıldığını gördüğü için nerede olduğunu çabucak anlamıştı. Genç bir kızken Kultar ona bu uçan dev araçlar hakkında hikâyeler anlatırdı.

"İnsan olmak seni zayıflatmış, Des-Akl. Fakat yine de umut vaat ediyorsun," dedi Rkahan onun zihin gücüyle kaldırdığı kristal parçasını eline alarak.

Kultarin iki saat boyunca yaptığı antrenmandan dolayı çok fazla yorulmuştu.

Rkahan ondan hiç memnun değildi; sürekli daha fazlasını istiyordu. Ona odaklanmasını ve uzun masanın üzerindeki kristalleri zihin gücüyle kırmasını söylüyordu.

"Yapabildiğinin en iyisi bu mu?" diye sordu ona, diğer bir kırmızı kristali kendi zihin gücüyle un ufak ederken. Parçalar toza dönüşüp havaya karıştı. İçeride nereden geldiği belli olmayan bir hava akımı vardı.

"Odaklanmakta güçlük çekiyorum," diye karşılık verdi Kultarin dizlerinin üstüne çökerken.

Genç kadın pes etmeye karar verdiği hâlde, adam herhangi bir sabırsızlık örneği göstermeden onu zorlamaya devam etti.

"Bu da bir mazeret mi şimdi?"

Rkahan masanın çevresinde ellerini arkadan birleştirmiş biçimde dolaşüyor, aynı zamanda konuşmaya devam ediyordu.

"Acınası insanî duyguların burada işe yarayabilir. Onları kullan, Des-Akl," diye haykırdı birden yerinde durarak.

"Hani insan olmak zayıflıktı?" dedi Kultarin ilgi dolu bir

edayla. Bu bir soru değil, alaydı.

"Ukala olma. Eger insanlardan öğrendiğin duyguların seni kör eder, kararlarını puslandırırsa ölümcül bir hata yapman kaçınılmazdır. Fakat sen onların esiri olmadan kullanabilirsen, istediğim vâris olmuşsun demektir," dedi Rkahan.

Ağzından çıkan onlarca ses boş kristal salonda yankılandı. "Bu-bu çok zor!" diyebilirdi Kultarin kendisini zorlayarak.

Zihniyle havaya kaldırdığı kristali kırmaya çalışıyordu. Ancak çubuk şeklindeki kristal sadece kendi çevresinde döndü.

"Başarabilirsin, Des-Akl. Sadece düşüncelerini topla ve iradeni çubuğa doğru kanallize etmeye çalış!"

"Ben- yapamı-"

"Başarısızlık kanının bir parçası olamaz, sen vârisimsin.

Ama doğru ya annen bir insandı," dedi Rkahan iyi bir noktaya parmak basmış gibi bir tavırla.

Kultarin anne lafını duyunca kanında aniden yükselen bir duygu dalgasının harekete geçtiğini anlamamıştı. Daha önceleri annesinin doğumu sırasında öldüğünü zannediyordu. Zira Kultar ona öyle anlatmıştı. Lakin şimdi gerçek annesi ve babasını hiç bir zaman göremediğini bildiği hâlde, içinde bir sinir seli harekete geçiverdi.

Bütün bu olaylar yüzünden onlar hakkında düşünme fırsatı olmamıştı hiç.

Acaba nasıl kişilerdi, neye benziyorlardı? Roxanne'e sormak istediği onlarca soru vardı. Şu an Rkahan annesini aşağılayınca bilmeden de olsa içinde bu öfke ortaya çıkmıştı.

"Belki de babandandır. Kultar'dan değil öz baban Raine'den bahsediyorum.

Ailemizin zavallısı, her şeyden önce bir insana âşık olabildiğine göre zayıflığın ondan geliyor olmalı."

Kultarin ayağa kalktı ve bir şey söylememek için kendisini zor zapt etti, ama içindeki öfkenin büyük bir nefrete dönüşmeye başladığını fark etmişti.

"Yoksa?" diyerek lafını uzattı Rkahan, iblis gibi gözlerini Kultarin'in konsantrasyondan kasılmış yüzüne doğrulttu.

"Aslında benim bildiğim zayıflık doğuştan gelen bir şey değildir, en azından Kiljhoonlular için olan yaşanarak öğrenilir. Sen Kultar'dan öğrendin, o da babamdan öğrenmişti."

Kultarin'in odaklandığı kristal havada titremeye başladı, aynı zamanda kendi vücudu da öfkeyle sarsılıyordu.

Rkahan'ın gülümsemesi ilk defa gözlerine taşındı, son derece korkunç bir manzaraydı, fakat kadın bunu fark edecek durumda değildi.

"Belki de kandaşını vârisim seçmeliydim ha? Eminim daha başarılı olurdu. Artık bunu hiç öğrenemeyeceğiz. Arpiya yemi olduğu için Roxanne-"

Kultarin'in içindeki duygu seli yüreğindeki uçurumu aşırıydı, Roxanne'in adını duyar duymaz sanki dev bir enerjiye dönüşmüştü. Korku ve nefret bir anda onu terk etti. Odaklandığı kristal ve masadakilerin hepsi bir anda parçalandılar ve toz hâline geldiler. Bir kısmının parçaları ise yere saçıldı. Havaya karışanlar da dağılmadan önce, etrafı bir duman bulutuna çevirdiler.

Kultarin elinde olmadan gözlerinden yaşlar geldiğini anlarken dizlerinin üzerine çöküp yüzünü sakladı. Roxanne'in başına neler geldiğini bilmiyordu, belki onu bir daha hiçbir zaman göremeyecekti. Gerçekten ölmüş olabilir miydi? Tüm kalbiyle olmamasını diliyordu.

Binlerce parçaya bölünmüş kristallere basarak karşısına gelen Rkahan tepesinden alev rengi gözleriyle ona baktı ve tek elini genç kadının başının üstüne koydu. “Güzel... Çok güzel, Des-Akl,” dedi tiksindirici bir neşeyle. Sanki sonsuzluğun içinde boğulmuş hâlde nefretini dışa vururken bir sevinç çılgılığı gırtlığını sökerek onu terk etmeye uğraşıyordu. “İşte böyle yapacaksın.” Kultarin başını onun elinden kurtardı ve ondan uzaklaşmak için ayağa kalktı. “Benden uzak dur!”

Rkahan’ın yüzü bir anda nefretin çizgili hatlarına yaptığı o bastırma ifadesine geri döndü. “Kardeşinin kaybı yüzünden duyduğun ıstırapı hissedebiliyorum, Des-Akl. Ancak insanî duygularının seni yönlendirmesine izin verme. Seni zayıflatmamasını, düşüncelerini gölgelememesini sağla. Eger başaramazsan, zayıflık gösteriyorsun demektir. Ayrıca-” “Bana duygulardan bahsetmeye kalkma!” diye hırladı Kultarin aniden onun sözünü keserek. “İçlerinden sadece biri oğlunu öldürdü diye bütün bir ırkı köleleştiren ben değilim.”

Salon, genç kadının öfke dolu sesinin yankılanmasıyla derin bir sükunet içerisine gömüldü. Adamın alevli gözleri onun üzerinde olmasına rağmen, Kultarin bakışlarını kaçırmadı. Sanki ikisi arasındaki bir irade yarıştı bu. Ama Rkahan konuşmadan önce ona bakmamayı tercih ettiğinden arkasını döndü.

“Bir konuda haklısın. Duygularımın beni kullanmasına sadece bir kereliğine de olsa izin verdim. O da oğlumu yok eden insan ordusunu intikam için ortadan kaldırmaktı. Onlara bir amaç vermeyi ise sadece mantığımı kullanarak yaptım. Kendilerini yok etmelerini engelle-”

“Üç asırdan fazla bir süredir özgür olarak Altın Yaprak’ta yaşıyoruz. Fakat birbirimizi yok etmedik,” diye karşılık verdi Kultarin öfkeyle. “Buna ne diyeceksin?”

Rkahan birden arkasını dönerek genç kadının yüzüne aynı öfkeyle baktı. “Yok olmadılar, çünkü başınızda Kultar vardı. O da bir yüce-kan her ne kadar zavallı da olsa. Ama eğer hatırlarsan insanlar imparatorlukla savaşmaya her zaman çok hevesliyidiler, kendilerini yok ettirmek için yani. Onları hep Kultar engelledi. Şimdi birçoğu Kultar’ın öldüğünü sanıyor, tekrar savaşmaya geliyorlar.”

Kultarin buna söyleyecek bir şey bulamadı. Rkahan yine şehir hakkında bildikleriyle şaşırtmıştı onu.

“Haklı olduğumu biliyorsun ve bu seni öldürüyor. Sana söyledim, düşmanlarını ancak onları iyice tanıdıktan sonra yok edebilirsin,” diye devam etti adam hiç bölmemiş gibi. “Yok etmekle ilgilendiğim tek kişi var!” diye hırladı Kultarin bir iki adım gerilerken. Kendisini adama saldırmak için zor zapt ediyordu. Rkahan konuşmadan önce derin bir iç çekti.

“Senin düşmanın değilim, Des-Akl. Zamanla sen de anlayacaksın. Şu an da bile sana söylediklerim gerçekleşmeye başladı.”

“Neden bahsediyorsun sen?” Ne başladı?” diye sordu genç kadın adamın söylediğini anlayamadığı için.

“Sana çok güçlü olduğuna söylememiş miydim? Benimle çalışmaya başlayalı daha iki saat oldu ve daha önce zar zor kaldırdığın nesneleri kırmayı öğrendin.

Çevrene bir bak, şu kristallerin hâline bir bak,” diyerek duraksadı Rkahan. Neden sonra devam etti.

“Ben Kultar gibi değilim, Des-Akl. Sana asla yalan söylemem. Zaten eve döndüğümüzde anlayacaksın.”

Kultarin onun söylediklerinde haklı olduğunu içten içe biliyor, fakat bunu kendisine itiraf edemiyordu. Şimdiye kadar (ilk defa zihin gücü çalıştığı zaman hariç) değil kırmak, nesneleri zar zor uçurabiliyordu. Gerçekten de Rkahan eğitim konusunda çok yetenekliydi.

Genç kadının asıl dikkatini çeken şey onun son söylediği oldu. Kaşlarını çatarak “Eve mi döndüğümüzde mi?” diye sordu. ‘Ev’ kelimesinin pek de iyi şeyler çağrıştırmadığını fark etmişti çünkü.

“Evet!” diye cevapladı Rkahan hevesle. “Seni Kiljhoona götüreceğim. Eğitimine ve görevine bir süre orada devam edeceksin.”

“Ne?”

“O zaman sana anlattıklarımın ne kadar gerçek olduğunu anlayacaksın. Mükemmel evin olan gezegeni bir görmelisin. Hayatın boyunca seni kovalayan o yoksunluk duygusunu giderecektir, güven bana,” dedi Rkahan.

Kadın o duyguyu bile bilebilmesine çok şaşırdı, ama bunu ona belli etmek istemiyordu.

“Anlıyorum inanmalısın,” dedi adam onu onaylarcasına.

“Ben de oradan uzak olduğumda aynı şeyleri hissediyorum. Eve dönüyoruz, Des-Akl.”

Kultarin boğazından yükselen acı tadı bir anda bastırdı ve herhangi bir şey söylememeye karar verdi. Rkahan’ın az önce söylediklerini duyar gibi oldu bir an.

“Sana söyledim, düşmanlarını ancak onları iyice tanıdıktan sonra yok edebilirsin.”

Bu düşünce Kultarin’e, onu öğrendirecek kadar mantıklı geldi. Herhangi bir itirazla da bu işten kurtulacağı yoktu zaten. En azından bir şeyler yapmak, Rkahan’ın bakışlarından uzaklaşmak, masanın altında duran henüz parçalanmamış kristalleri kırmak için konsantre olmaya başladı. Rkahan ise onun sessizliğini önemsemeden onu izlemeyi sürdürdü.

*

Şehrin milyonlarca ışıktan oluşmuş gibi durduğunu düşünmekte haklıydı Roxanne. Kapıdaki mavi geçitten geçerek geldiği yer dev mağaranın tavanına yakın bir alanında kalan bahçeli büyük bir kulübeydi. Oldukça geniş olan evin içinde daha önce insanların yaşadığı belli oluyordu. Kiremit bir şöminesi, demir bacaklı tek kişilik bir yatağı, iki tane cilasız ahşap elbise dolabı, mutfak denebilecek bir tezgâhı ve birkaç tahta çatal, bıçağı, ayrıca tuvaletle küvetin birlikte bulunduğu bir banyosu vardı.

Buradan bütün sarkıt kent her detayıyla görünüyordu. Yüzlerce kanat değişik yönlere dağılıyor veya en ortadaki dev sarkıt yapıya gidiyorlardı. Orası bir merkezdi anlaşılan. Bazıları da Roxanne’e bakmaya geliyor, hiçbir şey söylemeden de uzaklaşıyorlardı. Genç kadın onların kendisiyle konuşmamalarına anlam veremiyordu, belki de bu yasaklanmıştı.

Yanında yedi tane başka arpiya ile gelen Syren ona burasının getirdikleri erkek misafirler için yapıldığını anlattı. Diğerleri ise ona sepetler içinde kurutulmuş meyveler, adına Kemi dedikleri bir çeşit börek, birçok tahta tepsi içinde değişik sebzeler ve daha bir sürü erzak taşıdılar. Onların hepsini kulübenin içinden açılan bir alt kapağın altındaki kilere yerleştirdikten sonra gittiler. Arpiyalar Roxanne’i yakından gördükleri için çok heyecanlanmışlardı. Yine ona karşı tek kelime bile etmediler. Fakat kendi aralarında cıyaklayarak

konusuyorlardı.

“Bizim konuşmalarımızı anlayabiliyor mu gerçekten?” diye sordu on beş yaşlarındaki bir genç kızın yüzüne sahip olan. “Evet!” diye cevap verdi yine onun yaşlarındaki biri.

“Sessiz ol, Kyro,” dedi en yaşlıları. “Konuşmayın.”

Roxanne her şeyi kızıl bir filtrenin arkasından görüyormuş gibiydi hâlâ. Lakin içerdeki kare masada yemek yerken madalyonu çıkarmıştı, o zaman her şey normale döndü. Böylesi çok daha iyiydi. Genç kadın üzerindeki rnamckı çıkarmak zorunda kaldı. Onun yerine ona verilen erkek pijamalarını giyiverdi. Artık çok yorulmuştu ve doğru düzgün uyumak istiyordu. Zaten kulübedeki şömine için yeterince odun vardı, içerisi de gayet iyi ısınmıştı. Pencere kenarındaki beyaz çarşafı tek kişilik yatağın üstüne uzanıp kendisine engel olmaya çalışmadan hemen uykuya daldı.

Uyandığında şömine çoktan söndüğü için evin içinin soğuduğunu fark etti.

Zırhını giymek zorunda kaldı. Kahvaltı ettikten yarım saat sonra Aello gelip onu arka bahçeye çağırdı. Tek başına gelmiş ve nedense bahçe çitlerinin üzerine üç tane mum yerleştirmişti. Hiçbiri yanmıyordu, ama Aello gözlerini onlara dikmiş dikkatle bakıyordu.

“Eğitimine başlama zamanı geldi, Rok-Nai,” dedi katı bir tonla.

Roxanne arkası dönük olan arpiyanın yanına gelmeden önce bir şey söylemek istemedi.

“Ne yapıyoruz burada!” diye sordu.

Aello başını ona çevirdi. “İlk önce anlamam gereken şey, madalyonun öyle birden güçler vermediği.”

Genç kadın geri çekildi bir an, madalyonu mutfaktaki tezgâhın üstüne bıraktığını fark etti. Ama gidip almak istemiyordu.

“Öyle dememiştiniz. Güç veriyor demiştiniz,” dedi kaşlarını çatarak.

Aello onun yanından geçerek arkasına doğru bir iki adım attıktan sonra “Biliyorum, fakat kastettiğim tam olarak o değildi,” diye karşılık verdi. “Bu madalyonların çalışması daha karmaşıktır. Madalyon birden güç yaratmaz. Olan yetenekleri ortaya çıkarır. Bir ateşleyici, yani aslında bir katalizör görevi görür. Sana sahip olmadığın güçler vermez.” Roxanne bu tür ifadelerle o kadar alışmıştı ki; artık duyduğu hiçbir şey onu şaşırmıyordu.

Kısa bir süre onun söylediklerini aklında tarttıktan sonra “Yani bende öyle güçler zaten varsa madalyon çalışacak değil mi?” diye sordu.

“Evet, ama madalyona bir kez dokunman yeterliydi. Her madalyonun açığa çıkardığı yetenekler farklıdır. Sendeki kızıl madalyon ısı enerjisiyle ilgili,” dedi Aello hevesle bir biçimde onun arkasından yanına gelerek. “Yani ateşi emrin altına alabileceksin.”

“Ben-”

“Eğitimimiz bu yönde olacak. Diğer doğal güçlerini de madalyonlar olmadan elde edebileceksin, ama zamanla olacak bu. Eğer diğer madalyonlar olsaydı daha kolay olurdu,” diye sözünü kesti arpiya.

“Bu ne biçim bir şey böyle?”

“Anlattım sana, kadim ve yüce bir ırkın buluşları, son derece gelişmişlerdi. Ancak yöntemlerinin ve bilgilerinin birçoğu uzayın karanlık boşluğunda kayboldu,” dedi Aello, eliyle sönmüş mumları işaret etti. “Artık konuşmayı bırakalım, eğitime başlamamız gerekli,”

Burada günler çok garip geçiyordu. Yani en başta zırhındaki saat ve tarih göstergesinin bozuk olduğunu sanmıştı Roxanne. Çünkü uykuya dalıp çok uzun zaman yatakta kaldığını düşündüğü zamanlar sonrasında bile, çok az bir vakit geçtiğini fark ediyordu. Bir keresinde yaptıkları uzun bir çalışma sırasında saatini kontrol etmiş, daha sonra yatmaya gittiğinde henüz yarım saat olduğunu görmüştü.

Bu gariplik bir tek kendi saatinde olsa bunu fazla önemsemeyecekti, lakin kulübedeki Syren’in antika ismini verdiği dijital saatte de aynısı oluyordu. İlk önce bunun dev mağaranın temelindeki bir çekim gücünden kaynaklandığını düşünmüştü, ancak Aello onun sürekli saate baktığını fark edince

“Boşuna ona bakma,” demişti. “Buradaki zaman dış dünyadaki gibi hızlı değildir.”

“Nasıl yani?” diye şaşırarak sormuştu genç kadın. Çünkü ne demek istediğini pek anlamamıştı.

Arpiya ona bakmadan cevaplamıştı. “Bu mağara yok edilen gezegenimizin bir parçası.”

“Yok edilen mi?”

Aello bakışlarını ondan kaçırdıktan sonra “Evet, Kelmio-Nai galaksisindeydi. Silsaria büyük yıkımla birlikte yok edildi,” diye cevap vermişti.

Roxanne onun ne kadar üzüldüğünü fark etmişti, ama bunu önemsemeden bariz bir şeyi belirtircesine “Silsaria yok edildiyse gezegeninizin bir parçası burada ne arıyor?” demişti.

“Gezegenimizin coğrafi yapısı, yaşamamız ve soyumuzun devamı için atalarımız tarafından bu yıldızın üçüncü gezegeninde kopyalanmıştı.”

Genç kadın daha önce bu kadar garip bir şey duyduğunu anımsamıyordu.

“Bu nasıl mümkün oluyor?”

Aello onun şaşkınlığından eğlenmişti anlaşılan, çünkü yüzü alayla, akıl vermek arasındaki garip bir ifadeye bürünmüştü.

“Teknolojimiz çok ileridir. Ama biz bilgilerimizi hükmetmeye değil, yaşamaya ve yaşatmaya adanmış,” diye cevap vermiş ve bu konuşmaları burada sona ermişti.

Birlikte çalışmaya devam ettiler.

Roxanne, Aello’nun söylediklerini harfiyen yerine getirmesine rağmen ilk üç günlük çalışma boyunca mumları yakmayı becerememişti. Genç kadın kendisinde onların söyledikleri gibi güçler olmadığını biliyordu. Öyle olsa hayatı boyunca bunu fark etmez miydi zaten? Fakat bunu onlara bir türlü anlatamıyordu. Aello ve bazen ziyaretine gelen Syren bunun o kadar basit olmadığını, sabırla çalışması gerektiğini söyleyerek hâlen umutlarını yitirmemiş gibi görünüyorlardı. “İyice odaklan. Onu yakmak istediğini düşün, alevler arasında boğmayı. Düşünceni mumun üzerine yönlendir. Yapacağına inanmalısın. Ancak bu şekilde başarabilirsin,” diye ona öneriler vermeye devam etti Aello dördüncü günün ortalarında.

En sonunda Roxanne iradesini ve gücünü kontrol edebildiğini fark ettiğinde o mumları yakmayı başardı. Sanki zihninde bir şekilde oluşmuş bir komut zinciri vardı. Bu da mumu etkiliyordu. Hayatında yaşadığı en garip ve bir o kadar da tatmin edici bir duyguydu. Daha önce hiç bu kadar yerinde hissetmemişti kendisini. Sanki bütün taşlar yerli yerine oturmuştu ilk defa.

“İşte!” diye bağırdı Aello inanılmaz coşkusuyla. Genç kadın her ne kadar doyuma ulaşmışlık duygusu varlığını koruyor

olsa da gözlerine inanmakta güçlük çekiyordu. Bir yanlışlık olmalıydı, bunu yapmış olamazdı.

Aello elleri kızarana kadar alkışlamaya devam etti.

“İşte şimdi her şey daha kolay olacak. Bir kere başladın mı gerisi çok daha basit. Yapabileceklerine inanamayacaksın.” Roxanne belki kendi içinde, belki de tekrar taktığı madalyondan kaynaklanan bir nedenle çok güçlü olduğunu hissetti. Damarlarındaki kan yerinde durmak bilmiyordu. Bir anda

elini kaldırarak çitlerin üzerinde duran on ayrı mumu daha aynı anda yakıverdi.

Bu sefer o kadar fazla konsantre olmak zorunda kalmamıştı. Sanki zihninin içinde bu yeteneği açıp kapatacak bir anahtar bulmuş gibi hissediyordu kendisini.

Arpiya haklıydı. Artık her şey çok daha kolay olacaktı.

Serhan Vural

SON GEZEĞEN #4

Caner Baydemir

SON GEZEĞEN

Atlas IV'ün yemek salonunda, tüm mürettebat akşam yemeğinde toplanmıştı. Masanın ucunda oturan Kaptan Smith, hafif mıknaşılandırılmış çatalını masadan biraz uğraşarak söktü. Ve yine tabanındaki metal plakası mıknaşılandırılmış olan kapaklı cam bardağın kenarına bununla üç kez vurdu. Yeterli sessizlik sağlanınca ayağa kalkarak konuşmaya başladı.

“Evet bayanlar ve baylar. Düşük yerçekimli ortamda böyle bir ziyafete alışık olmadığınızı biliyorum. Bu nedenle konuşmayı kısa kesip sizi bu güzel yemeklerle başbaşa bırakacağım. Öncelikle belirtmeliyim ki ben de dahil buradaki hiç kimse daha önce böyle bir gemide görev yapmadı. Bu nedenle herkesin bir an önce gemiye alışması için yemekten sonra kısa bir tur hazırladık. Tur rehberiniz, geminin planlaması sırasında da bizzat çalışan baş mühendis Valerie Krovskaı olacak.”

Rus mühendis yavaşça ayağa kalktı. Az kalsın devriliyordu, çünkü düşük yerçekimsiz ortamda az bir sarhoşluk bile insanın dengesini kaybetmesine yol açabiliyordu ve doğrusu şarap bu toplantı için özel olarak seçilen oldukça kaliteli bir markaydı. Masadakilerden hiçbiri buna karşı koyamamıştı. Normalde sert içkilere alışık olan Rus mühendis bile kırmızı yanakları ile yanındakilere saçma sapan şakalar yapmaya başlamıştı.

“Aaa evet tur” dedi kadın, ilginin bir anda kendisinde odaklanmasından rahatsız olarak “Eeee... biliyorsunuz gemi oldukça büyük. Heryeri ezberlemek pek kolay olmayacak. Bu nedenle turu iki kere yapacağız. Bu yemekten sonra bir kez ve yarın sabah kahvaltıdan sonra tekrar.” diye sözünü bitirdi ve özel hazırlanmış şaraba dönebilmek için tekrar yerine oturdu.

Rus Mühendis yerine oturduktan sonra Kaptan sözü tekrar aldı.

“Sanırım herkes görevi genel ayrıntıları ile biliyor. Bu nedenle genel ayrıntıların dışında kalanları açıklamak istiyorum. Şu anda gemide, sizinde görmüş olduğunuz gibi toplamda 22 kişi eden üç ekip var. Seyir ekibi, sağlık ekibi ve mühendis ekibi. Yani sadece geminin hareket etmesini sağlayacak kadar kişiyiz burda. Geri kalan tüm araştırma mürettebatı, yani asıl görevin elemanlarını yol üzerindeki kolonilerden toplayacağız. Mars'tan 80 kişilik bir ekip, Europa'dan 7 kişilik bir jeolog ve jeofizikçi ekibi vesaire. Sizin anlayacağınız yol üzerinde birçok durağımız olacak. Ancak Mars'a kadar bizbiziz. Bu nedenle ortalık sakinken gemiye alışsanız iyi olur. Zira Mars'tan sonra burası o kadar kalabalık olacak ki nefes almak için oksijen tüpü kullanmamız bile gerekebilir.”

“Bu da ne?” diye sordu Ertuğrul, çelik kapının önünde durarak. “Silindir'in içinde bir oda, bu oldukça garip değil mi?” Atlas IV'ün tüm mürettebatı; bir ziyafet niteliğindeki akşam yemeğinden sonra, dolu mideler ile gemide ufak tanıtım gezisine katılmışlardı. Rus mühendis, geminin tüm bölümlerini en ince ayrıntısına kadar ezbere biliyordu ve bu bilgilerini mürettebata aktarması, doğrusu biraz fazla uzun sürmüştü. Hatta mürettebatın bir kısmı gezinin ilk yarısından sonra gizlice odalarına doğru sıvışmışlardı.

Gemi temel olarak iki bölümden oluşuyordu. Ön kısımdaki yarım daire şeklindeki “yaşam” bölümü; komuta merkezini, yatakhaneleri, mutfak, yemekhaneyi ve her türlü yaşam alanını barındırıyordu. Arka tarafta bulunan, yine yarım daire şeklindeki motor bölümü ise geminin nükleer enerji ile çalışan devasa motorunu ve her türlü teknik ekipmanının bulunduğu depoları içeriyordu. Bu ikisini birleştiren dev silindir, özel yapısı sayesinde motor bölümünden gelen titreşimleri emiyor ve yaşam bölümüne minimum etkinin gitmesini sağlıyordu. Ayrıca bu titreşimleri özel bir volan yapısı sayesinde sabit hızda bir dönme hareketine de çevirebiliyordu. Ki dönen silindir, hemen hemen ilk uzay yolculuğundan beri kullanılan yapay yerçekimi oluşturma'nın ilk yollarının biridir. Özellikle uzun süreli yolculuklarda yerçekimsiz ortamın, mürettebat üzerindeki olumsuz etkisini azaltmak için bu silindirler kullanılırdı. Gerçi gelişen teknoloji sayesinde artık bu etkiler kimyasal ilaçlar önleyebiliyordu. Yine de gemilerde bu tür silindirler kullanılmaya devam ediyordu.

Atlas IV'teki silindir, geminin boyutları gibi oldukça büyüktü. Silindirin yaklaşık 20 metrelik uzunluğu boyunca, oraya buraya çeşitli kondisyon aletleri monte edilmişti. Bir kenarından başlayan koşu pisti, ilk görenin aklını karıştıracak bir şekilde, spiral bir dönüş ile tüm silindiri dolaşıyordu. Bir de normalin dışında, silindirin ortasında bir yerde, karşılıklı iki kapı vardı.

“Ha o mu?” dedi Valerie, “O sadece bir SY odası.”

Bu cevap üzerine gruptaki bir çok kişinin dikkati kapılara çevrildi. Hatta neredeyse kaçmak üzere olan Tim ve Jes'in bile dikkati tekrar yoğunlaşmıştı. Sanal Yaşam Odası! Hem de bir uzay gemisinde! Kısa süren bir sessizlikten sonra Ertuğrul ilk soruyu sordu. “Eeee... Bu nasıl... çalışıyor? Yani yerçekimsiz ortamda?”

“Oldukça basit,” diye başladı Rus mühendis. “Silindir zaten hemen hemen 0.5G'lik bir yerçekimi sağlıyor. Ayrıca bu oda için özel dizayn edilmiş bir elbise giyiyorsunuz. İçinde yoğun bir akışkan var. Bu da hareketlerinizi biraz yavaşlatıyor. Ve en son olarak ta, SY programlarının ayarları ile biraz oynanıyor ve böylece neredeyse dünyadaymış gibi bir simülasyon yaşayabiliyorsunuz.”

Clara Steinbeck, sabahın saat 4'ünde görüntülü telefonun

çıkardığı kulak tırmalayan sesle uyandı. Kısa bir süre telefonun nerde olduğunu bulmaya çalıştı. En sonunda telefonu açtığında ekrandakini görünce şaşkınlıktan kısa bir süre konuşamadı. Çünkü karşısındaki kişinin şu anda dünyadan binlerce kilometre uzakta olması gerekiyordu. "Lanet olsun Ertuğrul," dedi esneyerek. "Senin uzayda dolaşıp deneyler yapman gerekmiyormuydu?"

"Sana da günaydın," diye yanıtladı Ertuğrul gülümsemesini bastırmaya çalışarak. "Birincisi, deneyleri biz yapmayacağız, biz sadece geminin hareket etmesinden sorumluyuz. İkincisi, burada şimdilik o kadar fazla iş yok. Bu nedenle hemen hemen herkes günde birkez dünyadaki tanıdıkları ile konuşuyor."

"Peki, annen yada babanla konuşmaktan daha önemli olan nedir? Niye beni aradın?" diye sordu Clara. Sesine biraz kızgınlık tonu vermeye çabalayarak. Aslında Ertuğrul'un araması hoşuna gitmişti.

"Aslında senden bir ricam olacaktı," dedi Ertuğrul. "Biliyormusun burada bir SY odası var. Ve ben düşündüm de, dünyadayken kalan senaryoyu buraya yollayabilirsen belki kısa bir süre eğlenebilirim."

"Senin dünyayı falan kurtarman gerekmiyor mu?" dedi Clara. "Eğlenecek vakti nereden bulacaksın? Aaa neyse boşver. Pekala sabah ilk işim programı yollamak olacak. Bağlantı kodun kaç?"

"31269-BGH-X45" dedi Ertuğrul, geminin güvenli data hattının kodunu vererek. "Yalnız ufak bir ayrıntı var. Buradaki Mühendis, yerçekimi için programın konfigüre edilmesi gerektiğini söylüyor. Bunu yapabilir misin?"

"Tabii ki, unutmaya karşıdaki bir profesyonel. Ama bu biraz uzun sürecek. En geç akşama elinde bil." diye cevap verdi Clara. "Yalnız, buranın akşamına göre."

Silahsız Harkonnen, Ertuğrul'un hançerinin üzerine doğru kendiliğinden fırladı. Ertuğrul'un tek yapması gereken hançeri sabit tutmak olmuştu. Ancak arkadan gelen diğer ikisi

ile yüzleşmek için döndüğüne ufak bir sorun olduğunu gördü. Hançeri cesetten zamanında çıkartamayacaktı. Hançeri bırakarak ceseti gelenlerin üzerine doğru itirdi ve savunma pozisyonunu aldı. İlk gelen Harkonnen'i tekmeyle yada yumrukla uzaklaştırabilirdi. İkinciye ne yapacağını bilemiyordu ama yinede hazırlandı. Fakat ensesinde hissettiği el tüm hazırlığını bozdu.

Ohero, Ertuğrul'un giysisini ensesinden tuttuğu gibi çekti. Ertuğrul, bir iki metre geriye doğru düştüğünde, hançerini ucu Harkonnen'lara doğru uzattı. Konuşma işareti. Görünüşe göre Harkonnen'larda bu hareketi anlamıştı. Durdular ve Ohero'nun konuşmasını beklediler.

"Ne hakla," dedi Ohero sesini yükselterek. "bizim topraklarımıza giriyorsunuz?" Harkonnen'lar bu söz üzerine sadece güldüler. Bir tanesi öne çıkarak cevap verdi. "Burası artık sizin değil. İmparator'un emri ile Baron, Arrakis'in yönetimini aldı. Ve siz pislikler sadece burada bulunan çöplersiniz. Temizlenmesi gereken çöpler."

"Burası hiçbir zaman sizin olmayacak!" diye bağırdı Ohero. "Dune, Fremen'lere aittir ve hep öyle kalacaktır. Eğer bunu reddetmek istiyorsanız reddedin. Ama bunu değiştiremezsiniz."

Ertuğrul düştüğü yerden konuşmaları izliyordu. Ohero'nun ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştı. Yaşlı Fremen'in daha önce konuşarak anlaşma yapmaya çalıştığını hiç görmemişti. Anlaşma yapmak yerine ölmeyi yeğleyen bir kişiydi Ohero. Ama burda görünüşe bakılırsa bir anlaşma yapılmaya çalışılıyordu. Ertuğrul'un kafasında bu düşünceler dolaşıp dururken birden birşey hissetti. Zeminden gelen ve ellerinin avuç içlerinde hissettiği ufak bir karıncalanma. Önce hafiften. Sonra giderek daha da kuvvetlenen bir sarsıntı. "Tanrım!" dedi Ertuğrul içinden.

"Bir Solucan geliyor!"

Caner Baydemir

(www.kavipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

KAPTANIN SEYİR DEFTERİNDEN

Ayşegül Engin

KAPTANIN SEYİR DEFTERİNDEN

Yıldız tarihi 12470. Bahar ayları.

Dünyadan ayrılışımızın üstünden inanılmaz bir zaman geçti. Öğle uykusunda zaman boşluğuna düşmüşüz, uyandığımızda dünya burnumuzun dibindeydi ama bir garip gözüküyordu. Gece tarafında hiç ışık yoktu. Ne kadar mesaj gönderdiksede sonuç alamadık. Derin bir sessizlik karşıladı bizi. Şu ışınlanmayı bulandan galaksi ruhu razı olsun arkadaşlar. Dünya yüzeyinde şekillendiğimizde, yaşam belirtisi aramaya başladık. Yahu nasıl iş bu? Sadece hayvanlar dolanıyor buralarda. Hem bunlar da bize bir garip bakıyorlar ya neyse artık. Işınlana ışınlana bir haller olduk. Sonunda insan benzeri birilerini bulduk ama ışınlama sırasında iki arkadaşımız birbirlerine karşıarak şekillendiler. Şimdi kimlik savaşı başladı aralarında. Bakalım, sonra ayırırız bunları. Bulduğumuz insanlar değişik ırklardan bir topluluk. Her renk ve biçimde insan evladı var içlerinde. Bildikleri tek yer yaşadıkları topraklar herhalde. Bir köy kurmuşlar kendilerine. Deniz kıyısında. Bizi çok iyi karşıladılar. Yani biri de çıkıp demedi ki: "Siz de nerden çıktınız?" halbuki ne açıklamalar yapardım onlara. Ama kimse bizi adam yerine koymuyor burada.

Dediklerine göre, onlar bizim torunlarımızmış. Kala kala bu kadar kalmışlar işte. "Nasıl oldu bu iş?" diye sorduk haliyle "Savaş mı?" dedim "Yok" dediler "Öldürücü bir salgın hastalık?" dedim "Ne alakası var" dediler "Ya peki, göktaşını mı düştü yine?" diye sordum umutla "Yok canım" dediler "Lan ne oldu öyleyse, çıldırtmayın adamı" dedim "Evrım abi" dediler. Nasıl bir evrim anlayamadım tabii. Toplanıp anlatılar sonunda. Meğer tersine dönmüş her şey. Evrim geçirmeye başlamış insanlar. Biraz hızlı olmuş bu seferki. Demek o hayvanlar ondan bir garip bakıyordu bizlere diye düşündüm. Yani ne de olsa insani bir yan kalmış işte. Kan çekiyor demek ki. "Eee peki siz niye değişmediniz?" dedim doğal olarak "Bize bir şey olmaz" dediler. "Niye?" dedim "Valla bilmiyoruz." dediler. Araştırma emri verdim. Bulsunlar bakalım, bu değişik ırklardan gelen insanlar neden değişmiş. Neden etkilenmemişler. Yalnız bir sorun çıkıyor galiba. Ekibim homurdanmaya başladı. Ciddi homurdanıyor bunlar yaa. Ben de bir tuhaf olmaya başlıyorum. İçimden bir şeyleri ısırarak geçiyor. Geceleri daha iyi görüyorum artık. Sonra dişlerim ve kulaklarım ve hey bu da ne? Bu kuyruk da nerden çıktı şimdi?

Mayıs 2001

(www.izedebiyat.com sitesinden alınmıştır.)

COL X-4

Hakan Ertılav

COL X-4

Portakal suyunu yudumlarken, vücudu da yeni doğan güneşin kızılığıyla banyosuna devam ediyordu. Gözleri göklerin ruhunu bulandıran sis tabakası içinde bir ayrıntıya takıldı. Uzakta, gölün ortasındaki küçük adada, korkmuş, hızlı hızlı soluyan ufacak bir tavşan vardı. Arkasını dönerken cep bilgisayarı çıkardı. Seri bir şekilde rakamları kodladı: 1703010885-831-D. Cep bilgisayarı kapatıp odasına girdi. Portakal suyunu küçük bir masanın üzerine bıraktı, bu sırada tavşan kaybolmuştu. İçinde bulunduğu oda aslında bir geçiş odasıydı. Buradan bir büyük çalışma odasına, bir kütüphaneye, bir de banyoya geçiş vardı. Aslında banyoya gereksinimi yoktu ama X sınıfı yapılara bayılırdı. Çalışma odasına giden merdivenin koluna tutundu. Bu sırada bir 'Homean' Portakal suyunu alıyordu. Homeanlar evlere adapte edilmiş, sadece ev işleri yapabilecek kapasitede olan androidlerdi. Bu adı o bulmuştu. Aslında bu icadın sahibi de o sayılırdı. Ne kadar faydalı bir alet diye geçirdi içinden, insanları tembelleştiriyordu. Böylece insanlar arayışın dikenli yollarına sapmaktan çekiniyorlar, böylelikle de ona daha az iş düşüyordu. Çalışma odasında göz gezdirdi. Her raf ağzına kadar doluydu. Sıvı nitrojen takviyeli el bombalarının planları – ki bunlar yüz yirmi yıl öncesine aitti – olabilecek her yerin haritası, bazı insanların ulaşabildikleri fakat bedelini ağır ödedikleri bir bilginin belgeleri ve bunun gibi bir sürü doküman. Koltuğuna, her olayı kontrol ettiği tahtına, oturmadan önce son bir kez odasına baktı ve sonra yerine oturdu. Karşısında büyük bir monitör, üzerinde garip şekillerin bulunduğu bir klavye, bir iki ilham verici facia haberi ve bunun gibi birkaç şey daha vardı. Düşünmeye koyuldu, bugün ne yapsaydı acaba, hiçbir şey yapmayıp bugün oluruna mı bıraksaydı? Bu düşüncelerle raporlara göz atmaya koyuldu. Baktığı ilk rapor olağandı, 10301540' ta bir farkedilim yaşıyordu ama deneyimli ajanları bu konuyu halletmişlerdi. O'nada sadece kağıdı top yapıp sepete atmak kalmıştı. İkinci rapor daha ilginçti; çünkü bastırılırken epey kan dökülmüştü. Ellerinde cep lazerleri, takiyon bombaları, ağır hafif roketatarlar, uzilerin evriminin son noktası olan M-487' ler olan bir grup terorist, büyük bir üniversiteye baskın düzenleyip 1500 kadar öğrenciyi kan gölünde boğup, dört binayı yerle bir etmişlerdi. Ama görev başarılmıştı. İkinci raporu C grubu dosyasına yerleştirdi ve üçüncü dosyayı karıştırmaya koyuldu. Üçüncü rapor çok daha farklıydı. Bu seferki durumun önüne geçilememişti ve ondan yardım isteniyordu. Bu vaka çok fazla ülkeye yayılmıştı. Derhal tüm ajanları bu olaya transfer etmeliydi. Birkaç görüntü iletimi, birkaç sinyal iletimi ve birkaçta telepatik gönderim sayesinde on dakika içerisinde tüm ajanları seferber etmişti. Takibindeki yarım saat boyunca birçok felaket gerçekleşti. Benzin istasyonu patlamaları, trafik kazaları, kundaklamalar, terör eylemleri... ama hiçbirisi yeterli olmadı. Tüm hatlarını ve bilgisayarı kapadı. Masasından kalktı, büyük bir eylem gerçekleştirmeden önce danışmalıydı. En son danışmadan büyük çapta bir eylem yaptığında bunun faturasını ağır ödemişti. Kitaplığının yanındaki heykele dokundu. Kitaplar aralandı ve onların arasından çok gelişmiş, uzayın herhangi köşesine bile şifreli yayın yapabilecek bir mekanizma çıktı. Bu aletin önünde,

düğmeler basarak, kordinatlar girerek, gelen yazıları okuyarak beş on dakika geçirdi. Bu sırada radyosunu ayarlamakta olan bir insan, kesintisiz bir ses duymaktaydı. Kitaplığının yanındaki heykele dokunarak mekanizmayı kitaplıktaki karanlık inine yolladı. Masasına yöneldi. Gözlerini kapatarak koltuğuna oturdu. Parmaklarını kütletti ve bilgisayarı açtı. Ani rapor ileticisini çalıştırdı. Ani rapor ileticiyi yalnızca çok önemli zamanlarda çalıştırırdı, bu da onlardan biriydi; katliam vaktiydi.

İşe koyuldu. Kordinatlar ve yazılar yazdı, bağlantılar kurdu. Bu sırada küçük çapta körükleyici terör eylemleri, kundaklamalar, patlamalar devam ediyordu. Yirmi dakika içinde her şey hazırıldı. Artık başlayabilirdi. Tüm ajanları tekrar uyardı ve eylem başladı. Gerçeğin yayılma riskinin olduğu ülkelerde karmaşalar boy gösterdi, ülkeler diplomatik anlaşmalarını bir bir bozmaya başladı, karşılıklı anlaşmazlıklar son haddine kadar tırmandı ve savaş başladı. Bu çok büyük bir savaş olacaktı, bir sürü ülke katılacak, çok sayıda kişi ölecek ve kan göletleri ülkeleri kaplayacaktı. Bu yolla da gerçeğin yayılma riski ortadan kaldırılmış olacaktı, tıpkı diğer üçünde olduğu gibi. Bu seferki ötekiler gibi dört beş yıl da sürmezdi. En son teknolojik gelişmelerle(!), yani kitle imha silahlarla, atom bombasının yanına bile yaklaşamayacağı kuvvette nükleer silahlarla, öldürücü gazlar kusan bombalarla, salgın hastalık yayan robot taşıyıcılarla en fazla bir günde sonuç belli olurdu. Ülkeler artık kara savaşına yanaşmıyorlardı, bombalarla kısa sürede işlerini bitiriyorlardı. Hem bu sayede en yeni silahlarını da deneme fırsatı buluyorlardı.

Savaş çoktan başlamış ve olağanca hızıyla devam etmekteydi. Daha şimdiden riskli iki ülke yok olmuştu. Aslında bunda insanın payı da büyüktü. Şimdiye kadar insan kadar vahşete ve kana eğilimli bir tür daha tanımamıştı. İnsanın bu derin ve bir o kadar da güçlü vahşet dürtüsüyle bu denli gelişebilmesine izin verilmesi çok ilginçti. Evrenin her köşesinde aptallık olarak nitelendirilen bir olgu burada, dünyada, insanlarca övülen ve zevk alınan bir dürtüye dönüşmüştü. 11 saat sonra ortada üç tane tamamen yok olmuş ülke, dört tane tüm kaynakları yok edilmiş ülke, iki tane de sözde galip ülke vardı. Ve yalnızca onun ve ajanlarının bildiği bir tek galip vardı: kendisi.

Bu onun için tam bir başarıydı. Kesin terfi ettirilip yetkileri artırılacaktı. Ve bir gün o kadar başarıları o kadar takdir edilecekti ki X-4 ona verilecekti. Bu düşünceler kafasının içerisinde gezinirken aşırı yorgun olduğunun farkına vardı. Ne de olsa bir savaşı yönlendirmek çok yorucu bir işti ki bu seferki en yorucusuydu, yani en azından diğer üçünden daha zordu. Birincisinde bir Sırbı kullanıp Avusturya veliahtını öldürmüştü. Böylelikle zaten gergin olan ortamı iyice körükleyip savaşın patlak vermesini sağlamıştı. İkincisi ise onun için daha önemliydi. Bu savaş sonrası terfi etmişti. İkinci savaşta bir Almanı kullanmıştı. Aslında bu kadar büyüyeceğini hiç tahmin etmemişti. Bunun nedeni de seçtiği almandı. Bu kişide öyle büyük bir nefret, öyle büyük bir zeka vardı ki bu öldürücü kombinasyon onu yirminci yüzyılın en büyük canilerinden biri haline getirmişti. Sonuç ise tam bir katliamdı. Ayrıca savaşta bir ülkede filizlenmekte olan fikirleri de iki atom bombasıyla çürütmüştü. Onun için tam bir zaferdi. Üçüncüsü ise tam bir fiyaskoydu. Bu savaşta

birçok devletten insanı kıskırtarak kompleks bir katliam tasarlamıştı ancak boş bir anında yok edilmesi gereken topluluk saf değiştirerek kazanan tarafa geçmişti. Savaş hiçbir işe yaramamıştı. Daha sonra bu topluluğu çıkarttığı bir iç isyan da yok edebilmişti. Yine de ucuz sıyırmıştı.

Koltuğundan kalktı ve yatak odasına doğru yöneldi. Giderken başarılarını astığı panoya göz attı. 1846-1851 yılları arasında patateslerin ortadan kalkması sonucu bir buçuk milyon İrlandalının öldürülmesi, Hindistan'da muson yağmurlarının yağmaması sonucu meydana gelen kıtlık, Çin'de Sarı Irmak'ın sık sık taşmasıyla ekinlerin harap edilmesi, farklı zamanlarda Çin'de meydana gelen kıtlıklar, Volga ve Ukrayna'daki kuraklık... hepsi onun eseri idi. Afrika'daki kuraklık ise onun bu konudaki baş yapıtıydı. Peki ya depremler; 1755 Lizbon, 1897 Hindistan, 1906 San Fransisco, 1923 Tokyo, 1964 Alaska, 1976 Tangshan... Hepsi onundu. Aslında depremlerin çoğunu ajanları yapmıştı ama onun kontrolünde. Tabii bir de terör eylemleri vardı. IRA, ETA, Hamas, Gladio gibi bir sürü örgütü kullanmıştı. Bir de büyük tufan vardı. Ama o tam bir fiyaskoydu. O zamanlar daha gençti, sadece 738 yaşındaydı. Gereğinden fazla kişiyi katletmişti. Kalan canlıları kurtarabilmek için bir İbrani'yi kullanmıştı. Ona bir büyük gemi yaptırmış ve birçok canlıyı kurtarmıştı. Aslında bu işi diğer işlerde olduğu gibi kendisi de yapabilirdi. Ama madem görevi insanların gerçeği görmesini engellemekti üzerine dikkat çekmemeli bunları doğa olaylarına ve savaşlarla yapmalıydı. En akıllıca yol buydu.

Tarihin başlangıcından beri olan tüm felaketler onun eseri idi. Hepsi de gerçeğin ateşini kan deryalarında boğma amacı güdüyordu. Nitekim başarılı da oluyordu ama bir gün gerçeğin ateşi kan deryalarının dalgalı yüzeyini yırtacak ve tüm dünyayı aydınlatacaktı.

Yatağına uzanırken bir şeyin farkına vardı. Sırlarının zindanı olan ruhu artık ona rahat vermiyordu. Tüm parmaklıklarını kırıp tüm dostlarına bunları anlatmak istiyordu. Keşke şu an evinde oturup kreka çiçeklerini yetiştirebilseydi. Keşke kızıl renkli bir atmosfere sahip gezegeninde olsaydı. Keşke gezegenin kızıl renkli çayırlarında özgürce koşabilseydi. Keşke iki güneşli gezegeninde gün doğumunu seyredebilseydi. Keşke kendi ırkından kişilerle insanların mide kaldırmayan faaliyetlerini, hele nasıl çiftleştiklerini anlatıp arkadaşlarını eğlendirebilseydi. Keşke dünyadaki tek işe yarar şeyi, portakal suyunu anlatabilseydi. Keşke yaptığı felaketleri arkadaşlarına anlatıp onları imrendirebilseydi. Bunları düşünürken bir şeyin farkına vardı. Bu dünya denen gezegende geçirdiği süre içinde, X-4 kolonisini – dürtülerinin anlaşılıp M.Ö. 5000 yıllarında kontrol altına alınmış gelişmesi sakıncalı sayılan bu vahşetin esiri topluluğu – yönetip bu gerçeği saklamaya çalışırken en az onlar kadar vahşileşmiş ve kana susamış birine dönüşmüştü; insanlaşmıştı.

Hakan Ertılav

(www.kavipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

ANDERIA

Hakan Ertılav

ANDERIA

(Anderia'nın Col X-4 ile bağlantısı olması sebebiyle, Anderia'dan önce Col X-4'ün okunmasını tavsiye ediyoruz.)

Anderia'nın ikinci güneşi yeni bir günü müjdeliyordu. Bu sırada ışık demetleri boş durmuyor, çayıruları yalıyor, kızılıklarını ortaya çıkarıyordu. Işık demetleri çayırularla danslarını bitirince bir eve daldılar. Işıkların bilmediği şey ise; burada bir gezegenin kaderinin yazılmış olduğuydu.

Uzun ve bir o kadar da yorucu bir süre ardından en sonunda bitmişti. Diğerlerinin aksine X sınıfı için olan işler büyük bir titizlikle yapıldı. Teknisyenler bu görevlerde çalışmaktan hoşnut olmazlardı ama biri mutlaka bunu yapmalıydı. Bu sırada genel bir anons duyuldu:

“Kruya kaminesa; kera, siba, dire

Güneşin kızıl sıcaklığını vücudunun her hücresinde hissederek uyandı. Kahvaltısını etmeden önce, beyninin dolambaçlı koridorlarını açacak olan cüceleri uyandırmalıydı. Bu düşüncelerle banyoya yöneldi. Banyoyu pek kullanmazdı, zaten buna gerekte yoktu. Banyo olmasının tek sebebi X sınıfı yapıları hep sevmesiydi, nedenini hiç bilmese de. Yüzüne çarptığı buz gibi suyla birden irkildi. Sonra bir daha çarptı. Sonunda ayılabiliyordu. Artık kahvaltısını edip okuluna gidebilirdi. Kahvaltıda bir parça az pişmiş ziri, bir parça kılvar ve iki bardak turuncu renkli sıvı tüketti. Artık gün boyu yetecek enerjiye sahipti. Peçetesiyle ağzını sildi ve sofradan kalktı.

Ailesi daha kalkmamıştı. O da bu fırsattan yararlanarak bahçesindeki kreka çiçeklerine bakmaya gitti. Dışarıda serin bir esinti vardı. Yeni doğmuş olan Anderia güneşi, dağların üzerinden askerlerini yolluyor, tüm çayıruları ve evleri ele geçiriyordu. Havayı derin derin içine çekti. Bu sırada uyarılar beyne, bu havanın soğuk olduğunu iletiyorlardı.

Kreka çiçekleri tüm zerafetleriyle bahçeyi kaplıyorlardı. Krekalar, Anderia'nın gecesini sevmediklerinden geceleri toprağın altına çekilirler, gündüzleri tekrar çıkarıldılar. Kreka çiçekleri, onu bilinç okyanusunun derin sularına daldırmıştı. Orada dalgın dalgın yüzerken bir el aniden onu suyun yüzüne çıkardı. Bu Sarin idi.

“Merhaba” dedi Sarin “Bu sabah erkencisin”

“Senin kadar değil” dedi kıyafetlerini giymiş olan gence. Sarin sınıf arkadaşıydı. Hatta çocukluklarından beri aynı okula gitmişlerdi. Çok yakında da okulları bitecek ve çeşitli görevlere atanacaklardı. Kısa bir sessizlikten sonra Sarin: “Hadi giyinde gidelim.” dedi. Tabarin başını evet anlamında sallayarak içeri girdi.

Üzerine programlanabilir bir giysi geçirdi. Giysiyi okul konumuna getirdi ve arkadaşının yanına döndü. Birlikte, okula giden kızıl çayırılar arasındaki patikadan ilerlediler. Bir süre sonra ufak bir tepeyi aştılar ve okul karşılarındaydı. Birbirine bitişik üç örümcek şeklindeki bu haşmetli yapı, onların 200 yıldır ikinci evleri olmuştu. Bu 200 yılda en gelişmiş savaş stratejilerinden en basit manevralara, en karmaşık coğrafi ve matematiksel hesaplamalardan en basit dört bilinmeyenli denklemlere, öğrenilebilecek ve öğretililebilecek tüm savaş tekniklerinden evrimleşebilecek her tür hayvanın özellikle insanın anatomisine kadar her şeyi öğrenmişti. Artık uygulama zamanıydı.

Bir okul gününü daha atlatan bu iki yorgun savaşçı neşe içinde evlerine dönüyorlardı. Anderia'nın ikinci güneşi çoktan batmış, ilk güneşi ise batmak üzereydi. Bu paha biçilemez manzarayı seyretmek için durakladılar. Anderia'nın ilk güneşi son oklarını evlere ve kızıl çayırlara savurarak, dağların arkasındaki inine doğru yol alıyordu. Saçtığı kızıl oklar, hedeflerini buluyor; hem evlere, hem çayırlara, hem de ikisinin her hücrelerine saplanıyordu.

Evlere varılınca birbirlerine son selamlarını verdiler ve içeri girdiler. Tabarin'i babası karşıladı.

Daha doğrusu Tabarin babasını anlamadığı bir şekilde konuşurken, sağa sola çarparken buldu. Tabarin'in babası akıl almayacak hareketler yapıyordu. Ayaklarını sallayarak başına değdiriyor, kollarını sallayarak eşyaları yere düşürüyordu ama düşürdüğü eşyalar tekrar yerlerinde belirliyorlardı.

Derken babasının silikleşmeye başladığını ve sanki bir görüntüymüş gibi titrediğini farkettiler. Kafası iyice karışmıştı. Neler oluyordu? Birden göz kapaklarının ağırlaştığını ve onları tutamadığını ve kapandıklarını hissettiler.

"Ctal ka be?"

"Dikame sib, saare kambi arime tattı."

"Baliere sadır kansı, dabun!!"

Terleyerek uyandı. Belirsizlik ve hızlı soluklar içinde geçen birkaç dakikadan sonra bunun sadece bir rüya bir kabus olduğunun farkına vardı. Yatağından kalkarak ailesinin odasına gitti. Kapıyı araladı, annesiyle babası mışıl mışıl uyuyorlardı.

Kum saatindeki kum taneleri Anderia meltemlerinin eşliğinde akıp gitmişti. En sonunda kum taneleri Tabarin'in bu büyük gününe sürüklenmişti. Bugün Tabarin 230 yılın mukafatını; diplomasını alacak ve aktif görev yerini öğrenecekti. Tabarin sevinçli olduğu kadar hüznüydü de; ailesinden ve arkadaşlarından ayrılacaktı. Bilmediği şey ise aktif görevde tüm okulun aynı gezegene gönderileceğiydi.

Programlanabilir giysisini üzerine geçirdi. Mezuniyet kıyafetine ayarladı. Bu sırada da ailesi de ayarlarını bitirmişlerdi. Dışarı çıktıklarında Sarin ve ailesiyle karşılaştılar. O anda Anderia'nın ikinci güneşi son bir kez, Tabarin ve Sarin'in üzerine kızıl alevlerini kusuyordu.

Öğretim görevlilerinin konuşmalarının ardından diploma törenine geçildi.

"Tingel Karire, iftihar"

"Sarin Karire, iftihar"

İki arkadaş birbirlerine baktılar. Tabarin, Sarin için çok sevinmişti.

"Keldon Tarire, iftihar"

Keldon, Tabarin'in pek konuşmadığı kişilerden biriydi.

Keldon, iri yapılı, geniş omuzlu, çok güçlü biriydi.

Tabarin'in ileride ona ihtiyacı olacaktı, her ne kadar bunu daha bilmeseydi de. Bundan sonraki isimler Tabarin'in kürek çektiği denizlerde ufak dalgalar oldular sadece. Hiçbirini duymadı. Semiran Karire, Elron Karire... hiçbirini.

"Tabarin Karire, iftihar" dedi öğretim görevlisi. Sarin ve Tabarin bir kez daha birbirlerine baktılar. İkisi de sevinç yüklü kanatlarıyla gökyüzünü fethediyorlardı.

Tüm mezunlar okunmuştu. Sıra okul birincilerine yani verilecek görevlerde yönetici konumunda bulunacaklara gelmişti.

00:17:31:87

"Tabarin Karire, tebrikler"

Daha bu coşkuyu üzerinden atamamıştı ki öğretim görevlisi Tabarin'in başkanlığında tüm okulun aynı aktif görevde yer alacağını anons etti. Bunun üzerine okulda coşkulu bir alkış sağanağı baş gösterdi.

Tabarin birçok tebriği kabul ederek belki de son bir kez Anderia'nın kızıl çayırlarını adımlıyordu. Sarin, Sarin'in ailesi ve kendi ailesiyle birlikte evlerine gittiler. Sevinç ve mutluluktan kaynaklanan sıcaklık dalgası yüzünden hepsinin boğazı kurumuştu. Tabarin'in annesi herkese birer bardak turuncu renkli sıvı ikram etti. Keyifle bardaklarını tokuşturarak içtiler.

Ertesi sabah Tabarin çoktan kalkmış ve içine neredeyse tüm odasını sığdırdığı bavulunu gömleğinin cebine koymuştu. Ailesiyle birlikte kahvaltı edip, kreka çiçeklerini son bir kez seyretti. Artık yola çıkmalıydılar. Sarin ve ailesiyle birlikte transfer platformuna doğru yola koyuldular. Platformun yanı sıra Anderia'nın belki de bugüne kadar hiç görmediği bir kalabalığa sahne oluyordu. Yüzlerce insan Anderia güneşlerinin suladığı kızıl çayırlar üzerine kaplamış ve platforma çıkan evlatlarını uğurlamaktaydılar. Tabarin ve Sarin aileleriyle son bir kez vedalaşıp platforma çıktılar. Bu sırada Tabarin'in aklına bazı sorular takıldı. Hangi gezegene gidiyorlardı? Orada tam olarak ne yapacaklardı?

Ailesinin neşe dolu bağırışlarıyla bu düşüncelerden sıyrıldı. Henüz kavrayamadığı belki de hiç kavrayamayacağı şey ise, gelişerek Kire'lerin sonunu getirebilecek olan bu uygarlığı kontrol altında yönetecek olmasıydı. Bu topluluğu yönetirken de doğuşundan beri varolan, Anderia'nın kızıl çayırları, kızıl atmosferi, kızıl her şeyiyle desteklenen, vahşet ve kan dürtüsüyle onlar gibi olacak, daha doğrusu onları vahşete ve kana susamış hale getirecekti; insanlaştıracaktı.

Genel anons duyuldu:

"Dikn, Zikari X-4 si 1703010730 kasire matu."

"Fial X4 si fial Y3 carek."

"Kruya kaminesa; kera, siba, dire"

Prens Ultaran'ın yazdığı "Kire Tarihi" adlı kitabın sözlüğünden;

Anderia: Kirelerin evrene hakim olabilme politikaları doğrultusunda uyguladıkları eğitim simülasyonlarında kullanılan gezegen isimlerinden biri.

Arime: Ama

Baliere sadır: Koruma programı. Kire simülasyonlarında bir sorun çıkması durumunda devreye giren program.

Bea: Olmak.

Carek: Değiştirmek.

Ctal: Ne anlamına gelen soru kelimesi.

Dabun: Çabuk.

Dikame: Özür dilemek.

Dikn: Görevli personel.

Dire: Sekiz.

Elvar: Kirelerin kendi gezegenlerinde yetiştirdikleri azotça zengin bir tahıl türünden yapılmış ekmek. Ziri ile benzer sebeplerden simülasyonlara dahil edilmiştir.

Ka: Yine bağlacı.

Kambi: Bulunmak, varolmak.

Kaminesa: Başlamak.
 Kansi: Devreye sokmak, çalıştırmak.
 Kasire: Göndermek.
 Keldon: Güvenliği sağlayan anlamına gelen keldon, kontrole alınan gezegenlerde yönetim ekibinin güvenliğini sağlayan grubun başına verilen ad.
 Kera: On
 Kreka: Anderia simülasyonuna özel olarak eklenmiş ve ekibin hala anlaşılamamış bazı duygularını körüklemiş olan çiçek türü.
 Kruya: Geri sayım.
 Matu: Hazırlanmak.
 Saare: Programlara giren virüslere verilen ad.
 Sarin: İkinci derecede yönetici anlamına gelen sarin, kontrole alınan gezegenlerdeki yöneticilerin ilk adamlarına verilen addır.

Si: -e, -a anlamına gelen kelime.
 Sib: Şef.
 Siba: Dokuz.
 Tabarin: Kire dilinde yönetici anlamına gelen tabarin, kontrole alınmış gezegenlerde yöneticilik yapacaklara verilen addır.
 Tattu: İmha edilmek.
 X-4: Dünya kolonisine verilen ad.
 Zikari: Ekip. Gezegenlere yollanan ekiplerin genel adı.
 Ziri: Dok adlı hayvanın etinden üretilen bir tür geleneksel Kire yiyeceği. Kirelerin aşırı milliyetçilik duyguları sayesinde simülasyonlara da yansımıştır.

Hakan Ertılav

(www.kavipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

KİRE SÖMÜRGEÇİLİK TARİHİ

Hakan Ertılav

KİRE SÖMÜRGEÇİLİK TARİHİ

Kire Tarihi Özeti (20. yy)
 Hare-bi-Tafe'nin kaleminden
 21. Goshu'nun Resmi Tarihçisi

Galaktik Konsey'in son üyelerinden olan ve Konsey'in getirdiği tüm avantajları sonuna dek kullanan Kireler, kolonileştirdikleri veya kontrol altına aldıkları gezegenleri geç evrimleştirmeleriyle tanınmışlardır. Aynı sebep dolayısıyla birçok kez ceza almışlardır. Ama bu onları yıldırmamış ve kontrole aldıkları gezegenlere maksimum düzeyde geciktirme uygulayarak onların Galaktik Konsey'ce geç tanınmalarını sağlamışlardır.

Bu uygulamanın sürdüğü gezegenler, teknolojik bakımdan Kirelerle olan binlerce yıllık farkın yanı sıra, maksimum düzeyde geciktirme payı da hesaba katıldığında Kirelerden büyük bir ölçüde geri kalmışlardır. (Kireler ve Galaktik Konsey'in ilk üyeleri arasında çok daha az bir fark bulunmaktadır.)

Ayrıca Kireler ele geçirmiş oldukları gezegenlerde mümkün olan en az nüfusu barındırıyorlardı. Bu yüzden nüfusu az tutabilmek ve de kontrol altında tutuldukları gerçeğini bireylerden saklamak için sık sık savaş çıkarıyorlardı. Elbette ki bu bizzat Kirelerce yapılmaz, onların özel olarak eğitim simülasyonlarıyla yetiştirdikleri, gezegende yaşayan bireylere benzer dış görünüme sahip Tabarin adı verilen yöneticiler ve onların maiyetleri tarafından gerçekleştirilirdi. Her gezegenin yöneticisine, yönetmekte olduğu halkın Kire dilindeki adı, soyadı olarak verilirdi. Örneğin; X-4 yöneticisi için bu, Tabarin Karire idi.

Kireler hakkında detaylı bilgi için Prens Ultaran'ın yazmış olduğu "Antik Kire Ansiklopedisi" ne bakabilirsiniz. Aşağıdaki kısaltılmış kronoloji bu ansiklopediden alınmıştır. Bu ek Kirelerin gezegen politikalarını yansıtmaları bakımından önemlidir. Ayrıca tüm tarihler için Prens Ultaran 2'nin yazmış olduğu "Kire Sömürgeçilik Tarihi M.Ö 5000-3000" ne bakılabilir.

1901 : İlk okyanus aşırı radyo yayını yapıldı. Okyanus aşırı radyo yayını, diğer arama, tarama ve saptama teknolojilerinin de ilerleme sağlanmasına yol açacağından Kireler, bu duru-

mu maksimum düzeyde geciktirmişlerdir. Bu yolla; arama, tarama ve saptama teknolojileri daha geç gelişeceğinden, X-4 bireyleri kendi gezegenlerini saran Zitan yapısı kalkanları saptayamayacaklar ve gerçeğin manyetik dalgalarını aralayamayacaklardı.

1902 : 1899'da başlayan Boerler Savaşı sona erdi. İngiltere ile Boer milisleri arasında başlatılan çatışma kısa sürede alevlendi. İngiltere aşırı sayıda adam kaybetmesine rağmen, Kirelerin şartlandırmaları yüzünden akın etmeye devam etmiştir. Savaş, Boer şeflerinin boyun eğmesi üzerine sona ermiştir.

1903 : Wright Kardeşler motorlu uçakla ilk uçuşlarını gerçekleştirmişlerdir. Carolina eyaletindeki Kitty Hawk yakınlarında 3 m kadar yükselerek 12 saniye sonra sert biçimde yere indi. Bu ilk uçuşun sert inişle sonuçlanmasında; Kirelerin yapay rüzgar jenaratörü kullanmış oldukları açıktır. Ancak sınırları aşmak istemeyen Kireler, diğer üç uçuşa karışmamışlardır. Wright Kardeşler de 59 saniye süreli ve 260 m yol katedimli uçuşlarını gerçekleştirmişlerdir.

1905 : Albert Einstein görelilik kuramını ortaya atar. Kireler X-4 bireylerinin, Galaktik Konsey'in en küçük taşıma gemisinin erişebileceği bir hızı imkansızmış gibi göstererek, insanların yavaş uzay araçları tasarlayabilmelerine neden olmuşlardır. Buradaki, bireye uygulanan şartlandırmayı da gözardı etmek olanaksızdır. Mükemmeliyetçi Kire şartlandırmasına mutlak bir örnektir.

1907 : Fransız bisiklet imalatçısı Paul Cornu'nun motorlu helikopteri ilk uçuşunu yapar. Tüm uçuşla ilgili gelişmeler gibi bu gelişme de maximum düzeyde geciktirilmiştir ama en sonunda Konsey ile karşı karşıya gelmemek için buna izin verilmiştir.

1912 : Titanik gemisi Atlas Okyanusu'nda batar. Titanik'in batırılmasındaki önemli sebeplerden biri; bireylerin geminin çok sağlam olduğu ve asla batmayacağı düşüncesiyle artan özgüvenlerinin büyük bir oranda aşağı çekilmesidir. Ama bunun istenilen sonuca varıp varmadığı kesin değildir.

1913 : Ford'un T modelinin seri üretimi başlar. Başından beri Kireler yeryüzünde hareketin geliştirilmesini benimsemişlerdir. Bu yolla bireylerin yerkürede kalma eğilimleri artırılabilecektir. Ama motorlu kara araçlarının da gelişimi, X-4'ün Konsey sinama standartlarına geç erişebilmesi için, minimum düzeyde geciktirilmiştir.

1914 : Bizzat X-4 yöneticisi Tabarin Karire'nin yönetiminde gerçekleştirilmiş olan 1. Dünya Savaşı diye adlandırılan savaş başlamıştır. (Ayrıntılı bilgi için; Prens Ultaran'ın kaleminden "Karire Savaşları")

1916 : İlk tank savaşta kullanılır. Aynı anda daha çok bireyi imha etmesi bakımından sadece yeryüzünde etkili olabilececek silahlara verilen destek tanklarla birlikte iyice körüklenmiştir.

1920 : İlk makineli tüfek "Tommy" için patent alınır. Bireyler arası katledimi artırması bakımından önemli olan bu alete de minimum düzeyde geciktirme uygulandığı açıktır. Geciktirmenin amacı da X-4'ün Konsey standartlarına geç ulaşmasıdır.

1921 : 18 milyon Rus büyük kuraklık nedeniyle açlıktan ölmüştür. Bu, Kireler için büyük kuraklık katliamlarından biri sayılmaktadır.

1926 : John Logie Baird ilk televizyon görüntülerini iletme-yi başarır. İletişim sistemlerinin çoğunda olduğu gibi, televizyona da maksimum geciktirme uygulanmıştır.

1929 : Wallstreet' teki çöküş tüm dünyada mali krizlere neden olur. Mali kriz yaratmak, Kirelerin çok kullanmadığı bir yöntem olup, kullanıldığı zaman da son derece etkili olmuştur.

1937 : Hindenburg zeplini yanarak düşer ve içinde bulunan 97 kişiden 35'i ölür. 1. Dünya savaşı olarak adlandırılan savaşta Paris ve Londra adlı şehirleri de bombalamakta kullanılmış olan zeplinlerin, ticarete kullanılmalarının kötü yanlarını geç anlayan Kireler, ancak 15.000 den fazla yolcu ve 120.000 kiloyu aşan yük taşıdırdıktan sonra bir eylem gerçekleştirmişlerdir. Ancak bu eylemde de kurtulanlar olmuştur. Genel olarak bakıldığında beklenen etkiyi yaratmadığı açıktır.

1937 : Mühendis Frank Whittle ilk jet motorunun prototipini yapmıştır. Gaz türbinlerinin itme tekniğini gitgide geliştirerek 1941'de ilk turbo-reaktörü yapılmıştır. Bu durum belki de Kirelerin en pişman oldukları noktadır. Daha önce almış oldukları birçok ihtardan sonra jet motorlarını maksimum düzeyden daha fazla geciktirememişlerdir.

1939 : Tabarin Karire'nin bizzat şartlandırmış olduğu birey, Polonya'yı işgal ederek 2. Dünya Savaşı olarak adlandırılan savaş başlatır. (Ayrıntılı bilgi için; "Karire Savaşları")

1941 : Dünyanın ilk aerosol teneke kutusu için patent alındı. Bireylerin kendi kendilerine zarar vermeleri konusundaki adımlardan biri olması bakımından önemlidir. Kirelere herhangi bir zararı olmamasından, aksine bireylerin kendi

gezegenlerine zarar verme eğilimlerini körüklediğinden minimum düzeyde geciktirilmiştir.

1945 : Adolf adlı bireyin intihar etmesiyle 2. Dünya Savaşı sona erer. Bireyin kendi kendini imha etmesinin sebebi, yeteri kadar potansiyel asinin öldürülmüş olması ve yeteri kadar silahın tüketilmiş olmasıdır. Bu durum Tabarin Karire'nin başarılı planının son halkasıdır. (Ayrıntılı bilgi için; Prens Ultaran'ın kaleminden; "Karire Savaşları" ve "Tabarin Karire ve Eylemleri")

1945 : Arthur C. Clarke adlı birey, küresel iletişim için yörüngelere oturtulacak uyduların kullanılacağını öngörür. Maksimum düzeyde önce gerçekleşen bu durum engellenmemiş ve bireyin öldükten sonra saklanmasına karar verilmiştir.

1945 : Hiroşima ve Nagasaki kentlerine atom bombaları atılmıştır. Bur durum hem bireylerin kendi kendilerini imha etme dürtülerinin had safhaya ulaşması bakımından, hem de bireylerin kendi zekalarının kontrolünü hala elde edememiş olmaları bakımından önemlidir. Nükleer silah denemelerini kendi gezegenlerinde yapmaları için yapılan şartlandırma; Kire Şartlandırması'nın nadide örneklerinden biridir.

1949 : Komet jet uçağı ilk uçuşunu yapmıştır. Hava taşımacılığını maksimum düzeyde geciktirmiş olan Kireler, Konsey'i karşılarına almamak için bu uçuşa herhangi bir müdahalede bulunmamışlardır. Bunda daha önce almış oldukları ihtarların payı büyüktür.

1957 : SSCB ilk yapay uydusu Sputnik 1'i uzaya fırlatır. Uzaya açılış, Kirelerin en çok geciktirdikleri ve en çok uyarı aldıkları konudur. Her ne kadar uyarı almış olsalar da, maksimum düzeyi yaklaşık 200 dünya yılı aşmışlardır. Ayrıca Kireler bu konu ile ilgili olarak, maksimum düzeyin artırılması yönündeki tasarılarını Konsey'e sunmuşlardır. Fakat tasarı oybirliğiyle reddedilmiştir.

1961 : Kozmonot Yuri Gagarin uzaya giden ilk insan olur. Uzaya açılışın bir getirisi olan bu durum Kireleri son derece rahatsız etmiştir. Fakat çoktan aşmış oldukları sınırları daha fazla aşmaya cesaret edememişler ve bu duruma izin vermek zorunda kalmışlardır.

1962 : İlk haberleşme uydusu Telstar 1 yörüngeye oturtulur. Sınırların çoktan aşılmış olması, Telstar'ın daha fazla geciktirilememesine neden olmuştur. Ama Kireler geciktiremeseler de, sinyal karıştırıcı bir cihazı gezegen yüzeyine yerleştirmekten de geri kalmamışlardır.

1967 : Fransa nükleer deniz altısını denize indirir. Hava ve uzay taşımacılığı dışındaki taşımacılıkları desteklemiş olan Kireler nükleer denizaltıyı minimum düzeyde geciktirmişlerdir. (Ama nükleer enerji maksimum düzeyde geciktirilmiştir.)

1969 : Aya ilk insanın inişi gerçekleşti. En çok geciktirilen konulardan biri olan aya iniş, hem zararsız hem de faydalı olarak düşünülebilir. Ayın güneşi yansıtan yüzünde ve ya dünyanın yakın çevresinde kayda değer herhangi bir olgu

bulunmadığından ve de en yakın koloni Jupiter'in uydularında bulunduğundan (X-4'ten çağlar önce bir isyan sebebiyle yok edilmiş olan F-2 sayılmamıştır) aya iniş çok önemli sayılmamaktadır. Ancak ayın Karanlık yüzündeki Galaktik Konsey Üssü bir miktar önem kazandırmaktadır. Ama Konsey Üssü en ince ayrıntısına kadar gizlenmiş olduğundan, bu küçük miktar önemsiz kılınmıştır.

1970 : IBM ilk disketi imal eder. Bilgisayar teknolojisi de uzay araştırmaları gibi maksimum düzeyde geciktirilen konulardan biridir. İlk disketin yapılışı ve bundan sonraki gelişmeler, bilgisayar teknolojisinde aşırı bir hızlanmaya sebep olduğundan bilgisayar teknolojisi gelişimine daha da önem verilmiş ve zaman zaman Konsey sınırları aşılmıştır.

1973 : Son ABD birlikleri de Vietnam'dan çıktı. Yıllardır süren Vietnam Savaşı'nda hem birçok insan ölmüş hem de birçok silah ve daha çok mermi tüketilmiştir. Buradan da Kirelerin savaş çıkarmalarının en önemli sebeplerinin birinin de silah stoğunu eritmek olduğunu bir kez daha anlıyoruz.

1981 : İlk uzay mekiği Columbia havalanır. Kirelerin özelikle geciktirdiği uzay taşımacılığında önemli bir adım olan Columbia'yı 200 dünya yılına tekabül eden aşımında etkisiyle daha fazla geciktirmeye cesaret edememişlerdir.

1981 : Radarla tespit edilmeden uçabilen hayalet avcı uçağı ABD'de ilk uçuşunu yapar. Havacılığı maksimum düzeyde geciktiren Kirelere göre; bu en önemli havacılık keşiflerinden biridir. Kirelerin uzay gemilerinin hareket mekanizmalarının ilkel bir versiyonuna sahip hayalet uçakların yapılabilme sebebi; dönemin Sarin Karire'nin bu bilgileri sızdırmış olmasıdır. (Bu olaydan sonra Sarin Karire imha edilmiştir.)

1986 : Uzay mekiği Challenger infilak eder. Mekik Cape Canaveral üssünden fırlatıldıktan 70 saniye sonra 16 km yükseltide ve 3080 km/sa'lık hızla uçarken patlatıldı ve Atlas Okyanusu'na düşürüldü. Bu olay katı yakıt tankına yerleştirilmiş olan basit bir kıvılcım çıkarıcıyla yapılmıştır. Bu yola Challenger uzay mekiği çalışmaları 2 yıl kesintiye uğratılmıştır.

1986 : Çernobil Nükleer Santrali reaktörünün patlaması sonucu çevrede büyük çapta bir radyoaktif kirlenme meydana gelir. Kirlenmenin büyük bir alana yayılmadan farkına varılmasına izin verilmemiştir. Dolayısıyla hasar büyük boyutlara çıkabilmiştir. Öyle ki yıllar sonra bile etkisini gösterebilmiştir. Bu olaydaki birey katlediminden daha önemli olan husus; reaktör patlamalarının çok sık olduğu izlenimini vererek nükleer santrallere karşı bir antipati oluşturmak ve nükleer enerji gibi büyük bir enerji kaynağını bireylerin kullanımından çekebilme. Plan tam anlamıyla başarılı olmasa da, yine de nükleer santrallere karşı çıkan büyük bir çoğunluğun oluşmasına da sebep olmuştur.

1990 : Deli dana hastalığı nedeniyle İngiltere'nin sığır eti ihracatı yasaklandı. Bu Kirelerin giriştikleri ufak çapta bir operasyondur. Bu yolla hem ülke ekonomisine bir miktar zarar verilmiş hem de bazı ölüm vakaları oluşmuştur. Ama Kirelerin bu hastalığı sadece eğlence için yaratmış oldukları bilinen bir gerçektir.

1992 : Ozon katmanındaki delik ilk kez Güney Amerika sahilinin üzerine kadar gelmiştir. 1941 yılında aerosol kutu patentiyile başlamış olan bu plan ilk büyük meyvesini vermiştir. Aerosol kutu kullanımının dolayısıyla içerdiği, ozon tabakasına zarar veren gazların kullanımının sürekli artmış olmasında Kirelerin teşviki büyüktür. Sonraki yıllarda ozon tabakası üzerindeki delik tüm Güney Amerika'yı kaplayacak ve birçok kişinin ölümüne ve bir o kadar da ekinin yok olmasına neden olacaktır.

1997 : Pathfinder uzay sondası Mars'a iner. Pathfinder, F-2'de kaya örnekleri, fotoğraflar gibi önemsiz şeylerden fazlasını edinemediştir. Bu durum da Kirelerin yok etmiş oldukları kolonilerin tüm izlerini saklayıp tarihe gömmeye ne kadar başarılı olduğunu göstermektedir.

Hare-bi-Tafe

21. Goshu'nun Resmi Tarihçisi

(Prens Ultaran'ın yazmış olduğu; Antik Kire Ansiklopedisi, Karire Savaşları, Tabarin Karire ve Eylemleri kitaplarından yararlanılmıştır.)

Hakan Ertılav

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

© 2000 Don Dixon / cosmographica.com

İÇERİDEKİLER VE DIŞARIDAKİLER

Akin Başal

İÇERDEKİLER VE DIŞARDAKİLER

21. Yüzyılın ilk elli senesinde baş döndürücü bir hızla gelişen teknoloji insan ömrünü uzatmış, uzun uzay yolculuklarını mümkün kılmış ancak bilinçsizce tüketilen ve kirletilen doğal kaynaklar, dünyayı korunma alanları denilen ve denizaltılarında kurulan uydu-ülkeler dışında yaşanmaz hale getirmişti. Uzak güneş sistemlerine yolculuğa çıkan ekiplerin hiçbirisi başarılı olamamış, güneş sisteminin dışına çıkabilen ekipler uzayın karanlığında bilinmeyen sebeplerden yok olup gitmişlerdi. Ayda ve Marsta koloni kurmak ve yaşanabilir alanlar yaratmak çok masraflı olduğundan bu projelerden tamamen vazgeçilmişti. 22. Yüzyıla girerken dünyalılar bildiği evrendeki yaşanabilir tek yer yine dünya olmaya devam ediyordu.

2050'li yıllarda insan genleri üzerinde yapılan deneyler bir süre sonra kontrolden çıkmış, deneylerde kobay olarak fakir ülkelerin insanları ve hatta bazı diktatörlüklerde mahkumlar kullanılmış, genetik araştırmalarla kısa süreli de olsa olağanüstü güçlendirilen insan-askerler üretilmeye başlanmıştı. Dünya bu bilimsel araştırmaları isteyenler ve istemeyenler olarak ikiye ayrılmış ve ardından bozulan güç dengeleri sebebiyle neredeyse tüm dünyayı kapsayan dört yıl süren bir savaş olmuştu. İnsanlar ona "Büyük Savaş" adını vermişti. Acımasızca yapılan bir insan kıyımıydı büyük savaş. İlk yıllarda küçük çatışmalar ve baskınlar olarak başlayan savaşın sonlarında, kendi deyimleriyle "çaresiz kalan" Büyük güçler tarafından nükleer silahlar kullanılmıştı. Dünya nüfusunun dörtte üçü yok olmuştu. Ardından oluşan atmosferik değişimlerle "çaresiz kalan" büyük güçlerin tahmin edemediği biçimde üzerinde yaşanabilecek, nükleer savaştan etkilenmeyen kara parçası neredeyse kalmamıştı. Savaştan sonra insanlar üzerindeki tüm genetik çalışmalar resmi merkezlerde ve çok sıkı kontroller altında sadece yedek organlar üretmekle sınırlandırıldı. Bu da insan ömrünü fazladan elli yıl kadar uzatmaya yetiyordu. Çok katı uygulanan nüfus artışı kuralları getirilmişti. Yeni doğan bebeklerin büyük kısmı ailelerin izni olmaksızın doğdukları gün kısırlaştırılıyordu. Büyük savaştan sonra bir önceki yüzyıla göre çok yaşlı ama yenilenen organlarıyla çok sağlıklı insanlar, artık tamamen okyanusların ve iç denizlerin altında birbirleriyle bağlantısı yapılmış uydu ülkelerde, atmosferle direk bağlantıları kesilmiş olarak yapay atmosferleri ve yapay yiyecekleri ile yaşamaya başlamıştı. Gökyüzü, ağaçlar, çiçekler, hatta küçük hayvanların bile bir kısmı birer görüntüydü sadece. Nüfusun çok az kısmı bu yeni yerleşim birimlerinde yapay gerçekliğin içinde doğmuş olmasına, nüfusun büyük kısmı bu görüntülerin ardında büyük çelik yığınlarının olduğunu bilmesine rağmen, herkes bir süre sonra bu yapay görüntülerin ve kokuların gerçekliğine aldanıp sanki her şey doğalmış gibi davranmaya başlıyordu.

Büyük savaşın ardından tüm dünya hukuku yeniden ve tek bir kitap olarak yazıldı. Ve gezegen kanunları olarak ilan edildi. Bu kanunlara uymayanlar, boyunlarından tanıtım çipleri çıkarılarak uydu ülkelerin bakım işlerini yapan şirkete cezalarını çekmeye gönderiliyor ve okyanusun tabanında ya da dünyanın gerçek ve zehirli atmosferi altındaki madenlerde çalıştırılıyordu. Yüzyıl önce uzaydan bakıldığında tüm bilinen canlılar için evrenin cenneti olan güneş sisteminin

üçüncü gezegeni, insan denilen varlık tarafından kötü kullanıldığından bir cehenneme dönüşmüştü.

Mahkumlar cezaları bittiğinde ise uydu kentlere kabul edilmiyor, çoğunluğu okyanusların ortasında, atmosferin az da olsa sağlam kalabilmiş küçük bölümlerinin altındaki adalarda, acımasız bir doğal hayatı, kuralsız ve kanunsuz ve gaz maskeleriyle sürdürmeye bırakılıyor, bir anlamda ölüme terkediliyorlardı. En fazla iki ay içinde de ölüyorlardı. Dışarıdan içeriye dışarı hakkında bilgi veren yüzlerce bilgi-robot vardı. Bu robotlar tarafından mahkumların ölümleri görüntüleniyor ve içerdeki yakınlarına ölüm dosyaları aktarılıyordu.

Bir süre sonra dünyanın atmosferi bilim adamlarının hiç beklemediği şekilde kendini yenilemeye ve tamire başladı. Böylece gerçek atmosferde yaşayanlar önce birkaç ay, ardından da bir yıl kadar dışarıda yaşayabilmeye başladılar. Birçoğu bilim adamı olduğu için dışarıda tekrar hayvanlar ve bitkiler üretmeye başladılar. Bu durumdan rahatsız olan içerdeki yargıçlar bunu içerdekilerden gizlediler ve bu yeni durumu halka açıklamak isteyen içerdeki teknoloji subayları ya da bilim adamlarını da düzen karşıtlığı sebebiyle tutukladılar. Bir gün dışarıdakilerin bir şekilde bir araya gelmek isteyeceğini, içerisiyle haberleşmek isteyeceğini, bu sebeple örgütleneceğini biliyorlardı. Bu yüzden düzenli olarak dışarıya varlıkları sır olarak saklanan özel güvenlik görevlileri göndermeye ve dışarıda çoğalan bu suçlular toplumunu kontrol etmeye çalıştılar. İçeriye alamadıkları ama dışarıda güçlenmelerinden çekindikleri bu toplulukları birbirlerinden uzak tutarak yönetimi ellerinde tutmaya çalışıyor, içerdeki sıradan halka bu durumdan kesinlikle söz etmiyorlardı. Dışarıdakilerin beklenenden geç ölümlerini ise içeriye "mahkum iken aldıkları disiplin cezaları sebebiyle cezalarının uzaması olarak" açıklıyorlardı.

2100 Yılıının başlarında beklenen oldu ve iki yıl kadar önce düzen karşıtı bir profesörün kurduğu doğa tarikatı dışarıda kontrolsüz bir şekilde güçlenmeye ve dışarısının kontrolünü ele geçirmeye başladı. Mahkumların bazıları içerisiyle korsa birkaç bağlantı kurdular. İçeride iktidarlarını kaybetmekten çekinen yargıçlar ve yöneticiler bu bağlantıyı resmi olarak yalanladılar. Artık özel güvenlik kuvvetlerinin gayri-resmi olarak görevlendirilen bir bölümü suikast timi olarak çalışıyor ve dışarıdaki eski mahkumları yakaladıkları yerde bilgi robotları tarafından anlaşılmasını önlemek amacıyla intihar ya da kaza süsü vererek öldürüyorlardı.

4 Nisan 2112 - Saat 09:13

İstanbul boğazı - 3. bölge - 4. kısım - Dışarı

Binbaşı Hakan birden karşısında beliriveren ve bütün gücüyle havlayan çiftliğin köpeği Karabaş'la karşılaştı. Aslında çiftliğe özel güvenlik görevlilerinin gelmesini sağlayan da Karabaş'ın sahibinin başucunda durmaksızın havlaması olmuş, hava devriyeleri tarafından sahibinin fark edilmesini sağlamıştı. Binbaşı Hakan Karabaş'ın yanına yaklaşıp hiç alışık olmadığı halde onun başını ve sırtını sıvazlamak istedi ve bunu yaptı. Karabaş da köpeklerle has sezileriyle bir dost eli olduğunu farketmişti Binbaşının dokunuşları karşısında havlamayı bıraktı. Binbaşı yıllar sonra gerçek bir hayvana direk temasının garip hissiyle ürperdi.

Bu sırada Binbaşını çiftliğin diğer köşesinden gelen kimlik denetleme uzmanı Teğmen Murat karşıladı.

- Günaydın, Binbaşım. Ne güzel bir gün değil mi?

- Günaydın Murat. Güzel mi? Nesi güzel? Güne ölümle başlamak ne kadar güzel olabilir?

- Ben güneşi kastetmiştim. Biraz güçsüz de olsa parlıyor yine de. Ne dersiniz yüzyıl öncesi kadar parlak olacağı günleri görecektir miyiz sizce?

- Bilmiyorum.

Binbaşı Hakan dikkatle çevresini inceliyordu. Hemen yanındaki ağacın biçimsiz gövdesine dokundu. Ağacın gövdesinden parmağına geçen kuruluktan, ağaçların gerçekliğinden tedirgin oldu.

-Burası bizim yapay dünyamızla kıyaslanmayacak kadar konforsuz bir yaşam alanı dedi teğmen Murat.

Binbaşı Hakan İçerideki çocuklara okunan masal kitaplarının bir resmi gibi görünen uzaktaki rüzgar değirmenine gülümseyerek baktı.

- O nerede? diye sordu.

- İleride Hakan bey. Şu küçük havuzun içinde. Küçük bir su havuzunda içinde ufak tefek ve yaşlı bir insan, hareketsiz ve soluk yüzüyle yatıyordu.

- İlginç, dedi Teğmen Murat. Acı çekmeden anında ölmenin onlarca yolu var. Neden böyle bir yol seçmiş anlamıyorum. Böylesi çok kanlı.

- Kim bilir belki de şerefi için yapmıştır. Antik Romalıları gibi.

- Antik Roma mı? Hani şu ilk yapılan keşif gemilere isimleri konan hayali tanrıların dönemi mi?

- Evet. Herhangi bir yolsuzluğa bulaşanlar, sözlerini tutamayanlar ya da söylemeyecekleri bir ihanetle suçlananlar bileklerini kesip küçük bir havuzun içine girer, hayat hikayelerini ve iftiralara yanıtlarını kölelerine yazdırır, günler sonrada kan kaybindan ölürlermiş. Geride hayatlarını ortaya koyarak ispatladıkları temiz bir şeref bırakmak için yaparlarmış bunu. Bilgi robot kimlik tespitini yaptı mı ?

- Yapacak binbaşım ama uzun sürecek. B.B.A (Büyük bilgi ağı) da arayacak tüm kayıtları. Bizim gibi çipleri olsa 5 saniyede çözer ama durumlarını biliyorsunuz. DNA testi yapması gerek.

- Ben çiftliği dolaşacağım. İlerdeki binada ne var?

- Eti için besledikleri birkaç hayvan var. İlkel kopyalardan.

Koyunlar ve inekler. Bizimkilerin üçte biri boyundalar. Annem küçükken bana çok eski bir masal anlatırdı. Guliver diye bir masal kahramanın cüceler ve devler ülkesindeki yolculuklarıydı masalların konusu. Kendimi Guliver gibi hissettim oraya gittiğimde. Neyse ki BS den sonra genetik araştırmalar kısıtlandı.

Saat 10:03- İstanbul boğazı - 3. bölge - 4. kısım - Dışarı

Binbaşı Hakan ağıldaki hayvanları izlerken yanına teğmen Murat yaklaştı.

- Kimlik tespiti tamamlandı ve onaylandı binbaşım. Eski bir genetikçi. Prof. Seçkin Ak. Beş yıl süren cezasının ardından on beş yıldır dışarıda. Seksen sekiz yaşında. Kayıtlara geçen hiçbir sağlık sorunu yok. Karısı on sekiz yıl önce ölmüş. İçeride kırk beş ve kırk yedi yaşında iki kızı var. Kızların dosyaları bunlar. İkisi de Karadeniz’de denizaltı uydu kentlerinden birinde çalışıyor. İkisi de bekar. Birisi üst düzey bir sistem yöneticisi. Diğeri bir restoranda garson. Kızlar akıllı

ve usuller. Büyük kız Seçil’in dediğine göre bizim prof. en son iki gün önce büyük kızıyla korsan bir bağlantı kurmuş. Kızı bu sebeple gizlice tutuklanıp sorgulanmış ama şu şakacı gençler olayı olduğu anlaşıncaya yargıç serbest bırakmış.

Resmen tutuklandığı bile gözüküyor dosyasında. İşte bilgi-robot da geliyor. Teğmen Murat yanına yaklaşan bilgi-robot un gövdesindeki küçük ekranda birkaç tuşa dokunduktan sonra teğmene dönüp

- Bilgi-robot intihar olarak kapattı dosyayı Binbaşım, dedi.

- Siz de araştırmayı burada kesin Teğmenim. Boşa vakit harcamayalım.

- Başüstüne Binbaşım...

Saat 10:43- İstanbul boğazı - 3. bölge - 4. kısım - Hava Devriye Aracı içi - Dışarı

- Günaydın generalim.

- Günaydın Binbaşı.

- Dosya kapatıldı mı?

- Dosya intihar olarak kapatıldı generalim.

- Bu günlerde çok yoruldu binbaşı, uzun zamandır çıkamadığın şu tatile çıkmalısın artık.

- Teşekkür ederim generalim. Hemen yarın çıkarım.

Binbaşı Hakan aracının içinden uzakta bilgi robotlar tarafından profesörün cansız gövdesinin kan dolu havuzdan çıkarılışını seyretti bir süre. Robotların ölü de olsa bir insan vücuduna hoyratça davranmasına dayanamadı. Aracını çalıştırıp hızla çiftlikten uzaklaştı.

Saat 11:44- Karadeniz Uydu Kentleri Genel Giriş Kapısı - İçeri

- Lütfen kontrol noktasında 5 saniye durun? dedi kapıdaki görevli. Binbaşı Hakan gösterilen yerde durdu. Üzerindeki silahları ve boynundaki çipi inceleyen insan biçimindeki robotlar geçiş için yeşil ışık yaktılar. Görevli “Karadeniz 21. bölgeye hoş geldiniz efendim” dedi. “Lütfen gideceğiniz bölgeyi biliyorsanız bölüm ve kısım numaralarını yandaki panoya tuşlayın”. Panoya rakamları yazan Binbaşı Hakan’ın üzerinde durduğu alan hızla yerin altına doğru inmeye başladı.

Karşısında açılan büyük kapıdan içeri girdiğinde kendisini karşılayan sekretere Seçil Ak ile görüşmek istediğini ilettili. Sekreter onu bekleme salonuna aldı. Binbaşı bekleme salonunun penceresinden dışarıdaki yapay dünyaya baktı. Pencereden bakıldığında üzeri karlı haşmetli bir dağ, uzayıp giden sonsuz bir orman ve gökyüzünde sürüler halinde uçan her cinsten kuşlar görünüyordu. Biraz sonra bayan Seçil Ak ve kardeşi Nurhan bekleme salonunun kapısında belirdiler.

- Beni görmek istemişsiniz ,dedi Seçil Ak.

- Merhaba, dedi Binbaşı sıkıntıyla. Ben Gezegen Güvenlik Biriminden Binbaşı Hakan Öz. Size babanızla ilgili bir haber getirdim.

- Gerek kalmadı Binbaşı. Az önce gelen mesajla öğrendik.

- Öyle mi! Bilgi robotlar maalesef bu konuda da çok hızlılar. İsterseniz olay yeri görüntülerini hemen yansıtabilirim.

- Gerek yok. Size ve görüntülerinize inanmıyorum. Babamın intihar etmediğini biliyorum. Onun her zaman yaşamak için onlarca sebebi olmuştu. Onun dışarıda, dışarıdakiler için hayatlarının son on yılını huzurla geçirebilecekleri bir dünya yaratabileceği bir devlet kuracağını düşünüyordum. Ama siz

buna engel olurdunuz değil mi?

- On yıl mı! Her söylenene inanmamalısınız Seçil hanım. Dışarıda en fazla iki ay yaşanıyor ki bunun da son haftalarını mahkumlar bilinçleri olmadan yarı ölü geçiriyorlar. Dışarıdakilerle ilişkimiz sadece bilgi robotlarımızın faaliyetlerinden ibaret. Hem öyle olsa bile dışarıda bir devlet kurmak, devleti kuracak birkaç kişiye seçkinlik kazandırmaktan başka kimseye bir fayda sağlamaz, biliyorsunuz. Dışarıda solunamayacak kadar kirli bir hava var. Bu iki yüzyıl daha öyle kalacak. Sizi babanızın sesini taklit ederek dışarıdan aradığını söyleyerek kandırılar olduğunu biliyorum. Bu insanlar sadece kötü şakalar yapan gençler. Bunu resmen açıkladık. Bu şakaları yapanlar da bunu itiraf ettiler.

- Hayır öyle değil. İçerdeki bilim adamlarının bile çoğu en fazla otuz yıl içinde atmosferin kendisini tamamen yenileme şansı olduğunu biliyor. Şu an bile dışarıda soluk alınabiliyor diyorlar. Ama siz onları da susturuyorsunuz. Ben babamla konuştum binbaşı. Babamın sesini biliyorum. Cezaları bitenleri içeriye almamak ahlaklılık. Onları dışarıda ölüme terk edenler bunun bedelini bir gün ödeyecekler.

Binbaşı Hakan Seçil Ak'ın tüm söylediklerinin doğru olduğunu biliyor ama görevi gereği bu durumun bir parçası olduğundan söyleyecek bir söz bulamıyordu. Bir süre sonra yüzünde yalancı bir sertlikle;

- Böyle konuşursanız sizi tutuklamak zorunda kalırım Seçil hanım, dedi. Tutuklanmak istemezsiniz değil mi?

- İstemem. Onları içeri almamaya başladığınızdan beri bütün suçların cezası ölüm olmuşken bunu nasıl göze alabilirim. Ama biliyor musunuz belki de bunu göze almalıyım. Yapay bir dünyada, beynimizi çalışmayan bir süngere çeviren bu kokular içinde amaçsız bir elli yıl yerine, dışarıda az da olsa parlayan bir güneşin altında on yıl yaşamayı tercih etmeliyim.

- Bunları babanızın ölüm acısıyla söylediğinizi düşünüyor ve hiç söylenmemiş sayıyorum. Size iyi günler ve sağlıklı bir ömür dilerim Seçil hanım. Yaşamak, temiz ve arıtılmış bir havayı solumak, böyle bir kapsülün içinde ve tonlarca suyun altında bile olsa güzeldir.

Saat13:12 Gezegen Güvenlik Birimi Karargahı - İçerisi

- Merhaba Binbaşı. Prof. Seçkin Ak'ın kızıyla görüşmeye gitmişsin. Ruhunu rahatlatmak istedin değil mi? Yufka yürekliliğiniz başınıza dert olabilir binbaşı. Bunu Akademi de size ben öğretmiştim.

- Sadece neler bildiğini merak ettim Generalim.

- Neler biliyormuş Seçil hanım?

- Hiçbir şey bilmiyor generalim ama birçokları gibi bunu bizim yaptığımızı düşünüyor. Dışarıdaki potansiyel liderleri bu şekilde yok etmeye devam edersek bir gün yaptıklarımız ortaya çıkabilir. Bir süre sonra bu ölen insanların birbiriyle ilişkisi olduğu anlaşılabilir. Büyük savaş insanlar genetik araştırmalarında kobay olarak kullanıldığı için başlamadı mı? İnsanların yaşama hakkına saygı için savaşmadık mı? Oysa şimdi insanları öldürüyoruz. Başka bir çözüm olmalı.

- Aklınıza böyle düşünceleri sokmamalısınız binbaşı. Her şey kontrolümüz altında. İçerde basit kokular ve görüntülerle mutlu tam iki milyar insan var. Temiz ve düzenli bir toplumuz. Evet, bu günlere gelmek için tam on bir milyar insan öldü. Bunların yarısı bizden yanaydı. Şu an sahip olduğumuz bu güzel ve sağlıklı toplum için öldüler. Şimdi yaşama-

ları tamamen bir tesadüf olan eski suçlular yüzünden varlığı-mız tehdit altında. Eğer atmosfer kendini yenilemeye başlamasaydı hepsi çoktan ölmüştü. Gezegen kanunları için en son yapılan referandumda evet diyenlerin oranı yüzde seksen sekizdi. Kanun böyle. Kanun onları cezaları sonunda dış dünyaya bırakmayı emrediyor ve herkes biliyor ki bu ölüm demek. İnsanlar bu kanunlarla mutlular. Mahkumlara bu kaderi gezegen çiziyor binbaşı.

- Bu onların kaderi değil generalim. Onları içeri almayan biziz. Ama dışarıda yaşamalarına da izin vermiyoruz. Dışarıda güçsüz de olsa güneş parlamaya başlıyor. Onları içeri almamak için hepsini öldürmek zorundayız. Yüce yargıçlar kurulu bunun ne kadar insani olduğunu tartışmalı bence. İçerde şimdi cılız sesleri olan bir muhalefet var ve ilerde bunu bize karşı kullanabilirler.

- Dinle Binbaşı, iyi dinle. Büyük savaş sırasında siz henüz doğmamıştınız. Tarihi bilmiyorsunuz. İlk denizaltı uydü ülkesindeki evimize taşınana kadar yüzümde hep bir gaz maskesi vardı. Maskemi on dört yaşında çıkarabildim. Yedi yaşına kadar maskeyle doğduğumu onun benim bir parçam olduğunu sanıyordum. Çünkü yüzümden çıkaramıyordum. Çocuklar maskelerini çıkarmasın diye maskelerin deriyle bağlantıları yapıldı. Bir çocuk her gün büyür binbaşı. Sıklıkla değiştirilse de maske her gün yüzünüzde sürekli bir ağırlık hissi ve ağrı yapar. Her gün düzenli olarak ağrı kesici alırsınız. Tam on dört yıl her gün hem maskenin ağrısı hem de diğer zehirler yüzünden onlarca ilaç içtim. Sürekli halsizdim. Bütün gün otururduk. Herkes ya uyur ya otururdu. Kimsenin hareket etmeye enerjisi olmazdı. Hava her gün daha sıcak olurdu. Geceleri de daha soğuk. Sinirliydik. Çocuklar bile sinirliydi. İlaçların yan etkilerinden bize kalan son enerjilerimizle kavga ederdik. Bir daha o günlere dönmeyeceğiz Binbaşı. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağız. Kanunlara uymayanlar cezalandırılır. Cezalarımız da şu anda bu şekilde. Bu kadar basit. Şimdi gidin. Yapacak işlerim var. Birazdan bir konuşma yapmam gerek.

Binbaşı Hakan sıkıntıyla generalin odasından çıktı. Koridor da yürürken pencereden dışarıya, dışarıdaki yapaylığın aldatıcı güzelliğine baktı. Sabah dışarıdaki çiftlikte dokunduğu ağacın kuruluşunu ve karabaşın sırtındaki tüylerin kirli sertliğini anımsadı. Asansöre doğru yürüdü. Asansörün üzerindeki resmi görsel iletişim kanalından generalin konuşmasını seyretti.

- Dışarıdaki ölümlere üzüliyoruz muyuz, diye sordunuz değil mi? dedi general bir gazeteciye. Dışarıdakilerin kurallara uymasını ve burada bizimle, bu harika toplulukla yaşamalarını isterdik elbette. Ama onlar suç işlediler ve cezalandırıldılar. Dışarının atmosferi üzerinde yaptığımız son araştırmalar dışarısının en az iki yüzyıl daha gaz maskeleri olmadan yaşanamaz olduğunu gösteriyor. Sahip olduğumuz bu güzelliklere, uydu kentlerimize hep beraber sahip çıkmalıyız. Bazıları dışarıdakilerin haklarından bahsediyorlar. Dışarıdakilerin hakları yok. Onlar suçlu bulundular. Ve gezegen kanunlarımıza göre cezalandırıldılar. Kanunlarımız çok açık. Çalışma süreleri ardından dış-dünyaya bırakılmaları da cezalarının bir parçası. Bazıları onları çalışma sürelerinin ardından içeri almamızı istiyor. Ama çok iyi biliyorlar ki kesinleşen her cezanın sonu budur. Suçları kesinleşip ceza alanlar içeriye dönemezler. Böyle yararsız ve anlamsız konular yerine çocuklarımızın eğitimleri gibi konulara odaklanmalıyız..

Binbaşı generali daha fazla dinlemek istemedi .Asansöre binip giriş katına indi. Binadan çıkarken üzerine doğru bütün sevimliği ile koşan küçük bir köpek gördü. Sabah gördüğü Karabaş'ı anımsayıp köpeği okşamak için eğilip elini uzattığında eli köpeğin görüntüsü içine girdi. İç dünyada olduğunu fark edip sıkıntıyla doğruldu. Başını kaldırıp yapay dünyalarına bakarken dünya tarihinin teknoloji ne kadar gelişirse gelişsin insan denilen kusurlu yaratığın elinde aynı yollar dan geçtiğinin artık ayırımına vardığını fark etti. Karşı kaldırımdaki seyahat acentasının vitrininde asılı duran posterlere baktı. Gördüğü hiçbir şey gerçek olmadıktan son-

ra tatile çıkmanın da bir anlamı olmayacağını düşündü. Yanına yaklaşan içecek robotunu durdurup bir fincan ihlamur aldı. Yapay yağmurun altında evine doğru yürürken bu cinayetlere daha fazla ortak olmaması gerektiğini düşünüyordu.

18.08.2003

Akın BAŞAL

(www.tbd.org.tr adresinden alınmıştır.)

Bilişim Dergisi, 4. Bilimkurgu Öykü Yarışması, 3. Öykü.
Bu öykü Bilişim Dergisinin Haziran 2003 tarihli 86. Sayısında yayımlanmıştır.

GALAKTİK KONSEY

Hakan Ertılav

GALAKTİK KONSEY (1)

Hare-bi-Tafe ' nin kaleminden
 (21. Goshu ' nun Resmi Tarihçisi)

(Aşağıdaki pasaj Prens Ultaran' ın antik kayıtlarından çevrilmiştir. Prens Ultaran bu kayıtları antik Konsey lisanından Harende lisanına çevirmiştir. Ve tarafımdan G-87L4 dosya adıyla günümüz ortak lisanına aktarılmıştır. Bu çoklu tercümeler sırasında cümle yapıları değişmiş ve yer yer zaman hataları oluşmuştur. Bu son çeviride hatalar mümkün olduğunca düzeltilmiş fakat kayıdın orijinalinden uzaklaşmamak için bazı hatalar düzeltilmeden bırakılmıştır.)

“Bu kayıt başlangıçta altı gezegenin katılımıyla kurulmuş olan Galaktik Konsey hakkında tüm bilgileri içermektedir. Galaktik Konsey; Z.Ö 14000 ile Z.S 700 arasında sömürgeleştirmenin hat safaya ulaşmasını sağlamış olan evren geneline yayılmış alt konseyler bütünüdür. Her bir alt konsey, Galaktik Konsey yapısı ve kuralları gereği altışar yönetimin temsilcilerinden oluşmaktadır. Bu altışar temsilci arasından ikişer kişi alt konsey başkanları olarak seçilmiştir. Alt Konsey başkanları, konseylerine ayrılan kısımları belli referans noktalarına göre paylaşırlar ve bu kısımları Galaktik Konsey kurallarınca yönetirlerdi.

Her alt konseyde de olduğu gibi Kurucu Konsey de altı temsilciden oluşmuştur. Bu altı temsilciden ikisi de Kurucu Konsey başkanı olarak seçilmiş ve Büyük Patlama' ın gerçekleşme yeri referans alınarak ikiye ayrılmış evreni, yönetme yetkisini üstlenmişlerdir.

Konsey yapısı gereği her alt konsey bir üst konseye bağlıydı ve en çok bağlantıya sahip olan Kurucu Konsey idi. Konseylerin ayarlanmasında göz önünde bulundurulacak önemli bir nokta; alt konseylerin bağlı olduğu üst konseylerin de aynı galaktik bölgede olma zorunluluğuydu. Bu kurala uymayan ve galaktik bölgeleri birleştiren tek konsey Kurucu Konsey' di.

Galaktik yıl içerisinde 36 defa zorunlu toplanımın dışında acil durumlarda da toplanımlar gerçekleştirilmiştir. Zorunlu toplanımlar Galaktik Konsey' in altıgen mimariye sahip ana salonunda yapıldı. Altıgen mimarinin nedeni saplantılı bir basitliktir. Kurucu altı üyeyi temsil etmesi bakımından Konsey ile yakınlığı olan herhangi bir olgu, durum ya da yapım altı ve ya altının katları şeklinde düzenlenirdi. Daha

küçük bir gezegenler arası birleşimken bunu bir belirteç bir simge olarak kullanan Kurucu Konsey, daha sonraları bu altılığı bir kural olarak benimsemiştir. Bu kurala harfiyen uyularak yapılmış olan Konsey Binası üst üste konulmuş yükselti arttıkça alanı ve hacmi küçülen altıgen prizmalardan oluşmuştur. En küçük prizmanın üzerindeki altıgen ince çubuk, altıgen içerisinde yerleştirilmiş bir küreyi tutmaktadır ki bu küre Konsey gezegenini temsil etmektedir. Toplantı odalarında da altılık kendini hissettirmektedir. Odanın altıgen şeklinin yanısıra kullanılan eşyaların çoğu da altıgendir.

Standart bir odada altıgen bir masa, altı adet yer çekimini yenen koltuk, her temsilcinin bağlı olduğu yönetimi simgeleyen heykeller, temsilcilere hizmet eden servise adapte edilmiş belirli bir şekilleri olmayan, yaptıkları işlere göre şekil değiştiren yaratıklar (günümüz canderalarının ilkel versiyonları olarak düşünülebilir) ve girişe bağlı taşıyıcı altıgen bir platform bulunurdu.

Standart masaların ortalarında altıgen açıklıklar bulunurdu ve bu açıklıkların otasında da temsilcilerin düşüncelerini aktarabilen holografik ileticiler vardı. Düşünce aktarımı şöyle gerçekleşmektedir: temsilciler öncelikle düşüncelerini önlerindeki aktarım kürelerine iletirlerdi. Bu küreler edindikleri verileri hologram olarak yansıtmak üzere ileticiye yolları. Verileri alan ileticinin dış çeperi bunları formatı ayarlanmış bir şekilde prizmatik sisteme iletirdi. Prizmatik sistem ışınları kırarak bunları yoğunlaştırılmış titria gazı püskürtülmüş orta bölüme yansıttı. Böylelikle mükemmel kalitede bir görüntü oluşturulurdu.

Temsilcilerin arkasında bulunan devasa heykeller, yönetimlerin simgeleri olmasının yanısıra temsilcileri koruma görevini de üstlenmişlerdi. Heykeller her türlü sensöre ve reseptöre sahiptiler. Bu seziciler sayesinde yapılabilecek herhangi bir atak hemen farkedilip savuşturulabiliyordu. (Bu bir genellemedir ve Sabake vakası istisnadır.)”

“Giriş niteliğindeki veriler burada bitmiştir. Galaktik Konsey bilgilerinin ilk bölümü için ikinci henn veri tutucusuna geçiniz.”

Prens Ultaran
 Harende Hükümdarı

Hakan Ertılav

(www.Kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)